

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΣΤ | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1959 | ΑΡΙΘ. 3

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΥΣΕΒΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

Πρὸς

Τὸ εὐσεβὲς χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα, χαίρετε τὴν χαρὰν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συγκεντρωθέντες ἐνταῦθα ἐκτάκτως, κατόπιν ἐκφρασθείσης ἐπιθυμίας τῆς εὐσεβοῦς Κυβερνήσεως ἡμῶν, ὅπως, μετὰ μελέτην, ἀποφασίσωμεν τὴν ἀναθεώρησιν ἄρθρων τινῶν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, ἐγνωμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, νὰ ἐπικοινωνήσωμεν διὰ μίαν εἰσέτι φοράν μεθ' ὑμῶν, ἵνα ὡς Πατέρες καὶ Ποιμένες καὶ Πνευματικοὶ Ἀρχοντες ὑμῶν, διαβεβαιώσωμεν τὸν εὐσεβῆ Λαὸν τῆς Ἐνδόξου Χώρας ἡμῶν, «ὅτι ἡ εὐδοκία τῶν καρδιῶν ἡμῶν καὶ ἡ δέησις ἡ πρὸς τὸν Θεόν, ὑπὲρ ὑμῶν, ἐστὶ πρὸς σωτηρίαν» (Ρωμ. κ. 10 π. 1).

Χαίρομεν χαρὰν μεγάλην, διαπιστοῦντες, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς κρατεῖ ἀπαρασάλευτον τὴν πίστιν καὶ τὴν Πατρῶαν εὐσέβειαν, ἀποστρεφόμενος πᾶν ὅ,τι ἀντίκειται τῇ Ἀγιωτάτῃ Ὁρθοδοξίᾳ, ἣν παρέδωκαν ἡμῖν οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται καὶ ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ Λόγου καὶ ὁ μετὰ τούτους τῶν Θεοφόρων καὶ Θεοκηρύκων Πατέρων Σύλλογος.

Ἐνθερμον ἐπὶ τῇ εὐφροσύνῳ ταύτῃ διαπιστώσει, ἐκφράζοντες πᾶσιν ὑμῖν τὸν Πατρικὸν ἡμῶν ἔπαινον, «παρακαλοῦμεν διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ, ὡς παρελάβετε τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, τὸν Κύριον, ἐν Αὐτῷ περιπατεῖτε, ἐρριζωμένοι καὶ ἐποικοδομούμενοι ἐν Αὐτῷ καὶ βεβαιούμενοι ἐν τῇ Πίστει, καθὼς ἐδιδάχθητε, περισσεύοντες ἐν αὐτῇ, ἐν εὐχαριστίᾳ» (Κολ. κεφ. β' παρ. 6). Ἐπειδὴ ὑπὲρ τινες ἄλλους, οἱ γνήσιοι καὶ κανονικοὶ Ποιμένες τῆς Ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐπίστανται καλῶς, ὅτι οἱ καιροί, οὓς διανύομεν, εἶναι χαλεποὶ καὶ κρίσιμοι καὶ ὡς ἐκ τούτου, οἱ κίνδυνοι εἶναι μέγιστοι, ἱκανοὶ νὰ κλονίσουν καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς, διὰ τοῦτο προτρεπόμεθα πάντας, ὅπως ἀγρυπνῶντες ἐχητε τὴν προσοχήν, μὴ ποτε ἀποβάλητε τὸν ἀτίμητον θησαυρὸν τῆς πίστεως, δι' ἧς πίστεως, «οἱ Ἅγιοι Πάντες κατηγωνίσαντο Βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν» (Ἐβρ. κεφ. 11 παρ. 33). Ἐχθροὶ καὶ πολέμιοι καὶ ἀντικείμενοι πολλοί, ἐπιζητοῦν καὶ ἐργάζονται δραστηρίως, ὅπως ἀπομακρύνουν τὸν Λαὸν τοῦ Κυρίου, τοῦ ἀρραγοῦς Βράχου τῆς Πίστεως, ἐφ' οὗ μόνον δύναται νὰ ἐδρασθῇ καὶ θεμελιωθῇ ἀκινδύνως καὶ ἀπαρασαλεύτως ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, καθ' ἕκαστον καὶ ἐν τῷ συνόλῳ. Καὶ ἐπειδὴ ἐνταῦθα γίνεται σύντομος λόγος περὶ ἐλλοχευόντων ἐχθρῶν τοῦ εὐκλεοῦς τῆς Ὁρθόδοξου Παραδόσεως Κανόνος, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ Ἀποστολικοῦ Πατρὸς Κλήμεντος, ἀνάγκη νὰ μνημονεύσωμεν τοῦ ῥήματος τοῦ μαθητοῦ τῆς ἀγάπης, Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, τονίζοντος: «Παιδιά, ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν» (Ἰωάν. α' 2 18). Ὀντως καὶ νῦν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ ὡς ἄνω διαπίστωσις τοῦ ἡγαπημένου μαθητοῦ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καθ' ὅσον, πληθὺς αἰρετικῶν, ποικίλα ὀνόματα ἐχόντων, περὶ ὧν οὐκ ἔστι λέγειν κατὰ

μέρος, λυμαίνονται τὴν εὐλογημένην Πατρίδα ἡμῶν, «ἵνα ποιήσωνται προσήλυτον ἓνα, ὅπως καταστήσουν αὐτὸν υἱὸν γέεννης, διπλότερον αὐτῶν». Ἀλλὰ παρίσταται ἀνάγκη, νὰ ὑπογραμμισθῇ, ὅτι οἱ πολέμιοι, δὲν εἶναι πάντοτε οἱ μακρὰν ἡμῶν καὶ ἀπὸ μακρὰν ἐρχόμενοι, ἵνα πλανήσωσι πολλούς, ἀλλὰ πολλάκις καὶ τινες ἐγγὺς ὑμῖν, ἀναδεικνύονται ἐχθροὶ τῆς Ἀληθείας, κατὰ τὴν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τοῦ μεγάλου τῶν Ἐθνῶν Ἀποστόλου, Θεοῦ Παύλου, βεβαιουῦντος ὅτι, «καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες, λαλοῦντες διεστραμμένα, τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς ἀδελφοὺς ὀπίσω αὐτῶν». (Πράξεις Κεφ. 20 παρ. 30). «Ὅθεν φυλάξατε, τέκνα ἡμῶν ἀγαπητά, ἑαυτοὺς, ἀπὸ πάντων τῶν ἐχθρῶν, ὧν τὸ τέλος ἀπώλεια.

Διὰ νὰ ἔχητε ὁμως βεβαίαν τὴν ψυχικὴν ἀσφάλειαν καὶ σωτηρίαν ὑμῶν, παρίσταται ἀνάγκη, νὰ ὑπάρχη ἀληθὴς καὶ ἐνσυνείδητος σύνδεσμος καὶ ἐνωσις ὑμῶν, μετὰ τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ποιμένων Αὐτῆς, συμμορφουμένων τῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν ἐπιταγὴν, τὴν λέγουσαν: «Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε, αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντας, ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καὶ μὴ στενάζοντες· ἄλυσιτελές γὰρ τοῦτο» (Ἐβρ. κ. 13 π. 17). Δέον νὰ πιστεῦτε ὅτι οἱ Ποιμένες τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας καὶ Πατέρες ὑμῶν ἀποτελοῦν, ὡς φορεῖς τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοὺς κατ' ἐξοχὴν χειραγωγούς ὑμῶν, ἵνα δεικνύουν ὑμῖν τὴν ὁδὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ζωὴν, ἧτοι αὐτὸν τὸν Σωτῆρα Χριστόν, «Ὅς ἐστὶν ἡ ὁδὸς καὶ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ». «Ὅταν ἔλεγεν ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, τὴν νύκτα τῆς παραδόσεώς Του, εἰς τοὺς μαθητάς του, «μείνατε ἐν ἐμοὶ καγὼ ἐν ὑμῖν», ἀσφαλῶς ἐννοεῖ, νὰ μένωμεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, «Ἦτις ἐστὶν «Ὁἶκος Θεοῦ ζῶντος, στύλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας». Εἶναι μυριόστομος ἡ τῶν Ἀγίων Πατέρων μαρτυρία, ὅτι ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξη σωτηρία. Εἰς ὑπέροχος Ἐπίσκοπος, ὁ Ἅγιος Κυπριανός, τονίζει τὸ ἐξῆς γλυκύφθογγον ῥῆμα: «Ὁ μὴ μένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ μὴ ἀναγνωρίζων Αὐτὴν ὡς Μητέρα, δὲν δύναται νὰ ἔχη καὶ νὰ ἀποκαλῆ τὸν Θεὸν Πατέρα». Ὁ δὲ χρυσορρήμων καὶ Μέγας τῆς Ἐκκλησίας Πατὴρ, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐπιθυμῶν νὰ καταδείξη τὴν σπουδαιότητα καὶ ἀναγκαιότητα τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ζωὴν τοῦ πιστοῦ, ταῦτα γράφει: «Ἄν τῆς Ἐκκλησίας στερήσῃς ἑαυτόν, ταῦτόν ποιήσεις, ὡσπερ ἂν τὸν ἰχθῦν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξαγάγῃς· ὡσπερ γὰρ ζωὴ ἐκείνω τὸ ὕδωρ, οὕτω καὶ σοί, Ἐκκλησία· ὡσπερ δὲ ἐστὶν ἀναγκαῖος θεμέλιος ἐν οἰκίᾳ, οὕτω καὶ ψυχῇ Ἐκκλησία». Δηλαδὴ, καθ' ὅν τρόπον, ἂν ὁ ἰχθύς ἐξαχθῇ τοῦ ὕδατος, ἀποθνήσκει, οὕτως ἀπόλλυται καὶ πᾶσα ψυχὴ ἀπομακρυνομένη τῆς Ἐκκλησίας· καὶ οἶαν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα ἔχει διὰ τὴν μὴ κατάρρευσιν τῆς οἰκίας ὁ θεμέλιος αὐτῆς, τὴν ἰδίαν ἀξίαν ἔχει διὰ τὸν οἶκον τῆς ψυχῆς ἢ Ἐκκλησία. Τὴν μεγάλην ὁμως ταύτην φύλακα τῶν ψυχῶν θέλοντες νὰ ἐξουθενώσουν καὶ νὰ ἐξασθενίσουν οἱ διάφοροι πολέμιοι τῆς ἀληθείας, ἐπενόησαν ἀπ' ἀρχῆς τῆς συστάσεως Αὐτῆς, πανουργίαν Θεομίσητον καὶ μέθοδον σατανικὴν, ἧτις συνίσταται εἰς τὸ νὰ «χ ρ α ἰ ν ο υ ν» ὡς λέγουν οἱ Ἱεροὶ τῆς Ἐκκλησίας Κανόνες, δηλαδὴ νὰ κατασπιλῶνουν καὶ νὰ ἀτιμάζουσαν τὰς ὑπολήψεις τῶν Κληρικῶν Αὐτῆς. Μετὰ πόνου πολλοῦ διαπιστῶναι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι τὴν ψυχῶλεθρον καὶ πανοῦργον ἀλλὰ καὶ ἐθνοκτόνον ταύτην μέθοδον, ἐπαναλαμβάνουν τὸν τελευταῖον καιρὸν, πολλοί, οἵτινες κατὰ ἀδίστακτον καὶ ἀδόκητον τρόπον, λόγῳ καὶ γραφίδι καθυβρίζουν τοὺς Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ τοὺς Ἐπισκόπους, μὲ ἀπώτερον σκοπὸν, τὴν καταρράκωσιν τοῦ κύρους αὐτῶν, πρὸς ἐπιτυχίαν ἐπιδιώξεων οὐχὶ ἀγνῶν, τιμίων καὶ Εὐαγγελικῶν. Ἡ Ἱεραρχία, οὐδένα λόγον θὰ ἐποιεῖτο περὶ τοῦ ἀτόπου τούτου, ἂν ἐπρόκειτο τὰ κατ' Αὐτῆς τολμώμενα καὶ καταφερόμενα πλήγματα, νὰ θίγουν καὶ νὰ ζημιῶνουν τοὺς Ἱεράρχας καὶ ἐν γένει τὸν Ἱερὸν Κλῆρον, παρηγορουμένη, ἀλλὰ καὶ χαίρουσα, ἐκ τῶν διαβεβαιώσεων τοῦ Πρώτου καὶ αἰωνίου Ἀρχιερέως, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, λέγοντος: «Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν». Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ἱεραρχία ἔχει τὴν πεποίθησιν, ὅτι αἱ κατ' Αὐτῆς ἀνιέροι ἐπιθέσεις καὶ αἱ βαρεῖαι συκοφαντικαὶ δυσφημίσεις, γινόμεναι πολλάκις, καὶ παρὰ προσώπων «ἐπαγγελλομένων Θεοσέβειαν καὶ πορισμὸν ἡγουμένων τὴν εὐσέβειαν» κατασκανδαλίζουν καὶ κρημνίζουν τὰς συνειδήσεις τοῦ λαοῦ, «αἰσθάνεται Ἱερὸν τὸ χρέος νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῆς ἐνταθείσης τελευταίως,—λόγῳ τῆς μακροθυμίας καὶ ἀνοχῆς τῶν ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας,—βαναύσου ταύτης κατασ-

κοφαντήσεως τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ἣτις κατασυκοφάντησις, σὺν ἄλλοις καὶ Ἐθνικῶς ἐπιζήμιος ἀποβαίνει καὶ νὰ συστήσῃ εἰς τὸν εὐσεβῆ Λαὸν τῆς Πατρίδος ἡμῶν, ὅπως κλείῃ τὰ ὠτὰ του εἰς τὰς τοιαύτας ὑβρεῖς κατὰ τῶν Κληρικῶν, ἀποφεύγη τοῦ λοιποῦ νὰ εἰσάγῃ εἰς τὸν οἶκόν του ἔφημερίδας καὶ περιοδικά, τῶν ὁποίων αἱ στήλαι φιλοξενοῦν ὑλὴν λίαν βλαπτικὴν καὶ κρημνιστικὴν τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν καὶ συνεργήσῃ ὁ εὐσεβὴς Λαὸς δι' ὧν διαθέτει μέσων εἰς τὴν κατάπausιν τοῦ μεγάλου τούτου ἀτόπου, διὰ τὸ ὁποῖον ἐβροντοφῶναι ὁ Ἱερός Χρυσόστομος ταῦτα: «Οὐδὲν οὕτω δύναται φθεῖραι, ἢ ταῦτὸν εἰπεῖν, ῥαδίως καταλύσαι τὴν Ἐκκλησίαν ὡς τὸ τὰ τέκνα κακῶς λέγειν τοῖς πνευματικοῖς πατράσιν αὐτῶν».

Προβάλλει ὡς ἀνάγκη, οὐ μόνον θρησκευτικὴ, ἀλλὰ καὶ αὐτόχρομα Ἐθνικὴ, ὅπως ὁ εὐσεβὴς Ἑλληνικὸς Λαός, μνήμων τῶν μεγάλων καὶ αἱματηρῶν θυσιῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἑγετῶν Αὐτῆς, ἐν ἡμέραις ἰδίᾳ πικραῖς, δουλείας καὶ Ἐθνικῶν δοκιμασιῶν καὶ συμφορῶν, θυσιῶν, αἵτινες πᾶσαι ἀπέβλεπον καὶ ἀποβλέπουν εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν καὶ τὸ συμφέρον τοῦ Ἔθνους, συσπειρωθῆ περὶ τοὺς Πνευματικούς του Πατέρας, ἀκοῦη τῆς φωνῆς Αὐτῶν, ἀκολουθῆ αὐτούς, ὡσπερ τὰ πρόβατα τὸν Ποιμένα, ἵνα τοῦτο μὲν ὁ ἴδιος ἐνισχύηται καὶ καταρτίζεται καὶ ἀγιάζεται, τοῦτο δὲ καὶ οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ἐνθαρρύνωνται καὶ ἐμψυχώνωνται ἐκ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστεπωνύμου Λαοῦ, ὅπως ἐπιδοθῶσι μετὰ μείζονος αὐταπαρνήσεως εἰς τὸ ἐπίμοχθον αὐτῶν ἔργον, νῦν μάλιστα, ὅτε, «δὶ ἀ τ ὁ π λ η θ υ ν θ ἦ ν α ι τ ἦ ν ἀ ν ο μ ί α ν», ἀπαιτοῦνται ἥρωῖσμοι μεγαλύτεροι καὶ ἄρσις σταυρῶν βαρυτέρων τοῦ παρελθόντος, καθ' ὅσον τὰ ὀρθούμενα ἐνώπιον τῶν ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους προβλήματα, εἶναι τρισμέγιστα καὶ ἀπαιτοῦν λύσεις συνετὰς καὶ φρονίμους, διὰ νὰ ὀδηγηθῆ ἡ Ἀγιωτάτη Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ τὸ εὐγενὲς ἡμῶν Ἔθνος, εἰς ἀναψυχὴν καὶ πραγματοποιηθῆ ἡ προτροπὴ τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Ἀποστόλου Πέτρου, ὑποδεικνύοντος, ὅπως πάντες εἴμεθα «ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὐσπλαγχοι, φιλόφρονες, μὴ ἀποδιδόντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας, τούναντίον δέ, εὐλογοῦντες, εἰδότες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθημεν, ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσωμεν» (Πέτρου α' κεφ. γ' 9).

Ἐπὶ δὲ τούτοις, ἡ Ἱεράρχια, τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἄμετρον Αὐτοῦ ἔλεον ἐπικαλούμενη ἐπὶ πάντας, εὐχεται παντὶ τῷ Ἔθνει καὶ τῷ κόσμῳ ἀγιασμὸν καὶ εἰρήνην διὰ παντός.

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος, Πρόεδρος

† Ὁ Φιλίππων κλπ. Χρυσόστομος

† Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν κλπ. Προκόπιος

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰσηγητὴς

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος

† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

† Ὁ Χίου Παντελεήμων

† Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου κλπ. Φιλάρετος

† Ὁ Φλωρίνης κλπ. Βασίλειος

† Ὁ Σιδηροκάστρου Βασίλειος

† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανὸς

† Ὁ Κορινθίας Προκόπιος

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἰάκωβος

† Ὁ Ἡλείας Γερμανὸς

† Ὁ Φωκίδος Ἀθανάσιος

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων

† Ὁ Βερροίας καὶ Ναούσης Καλλίνικος

† Ὁ Λευκάδος καὶ Ἰθάκης Δωρόθεος

† Ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος κλπ. Κύριλλος

† Ὁ Παροναξίας Ἀμβρόσιος

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθόδιος

† Ὁ Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου Ἰωακείμ

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Δωρόθεος

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Γεώργιος

† Ὁ Ἐδέσσης καὶ Πέλλης Διονύσιος

† Ὁ Πατρῶν Κωνσταντῖνος

† Ὁ Ἀργολίδος Χρυσόστομος

† Ὁ Νευροκοπίου καὶ Ζιχνῶν Ἀγαθάγγελος

† Ὁ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος Δημήτριος

† Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος

† Ὁ Ἰωαννίνων Σεραφεῖμ

† Ὁ Ζακύνθου Ἀλέξιος

† Ὁ Δημητριάδος Δαμασκηνὸς

† Ὁ Μαρωνείας Τιμόθεος

ΔΕΝ ΜΑΧΕΤΑΙ ΔΙ' ΕΑΥΤΗΝ

Ἡ σεπτὴ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος συνῆλθεν-ἐκτάκτως-καὶ πάλιν. Καὶ ὑπῆρξεν ἡ σύγκλησις τῆς αὐτῆς ἔργον συνέσεως καὶ ἀληθοῦς ἐξάσεως. Καὶ ἐπὶ πᾶσι, πλήρους καὶ φωτεινῆς κατανοήσεως τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ συμπαραστάσεως προθύμου εἰς τὸ ἔργον τῆς Πολιτείας.

*

Ὀλίγαι ἐβδομάδες μόλις εἶχον παρέλθει, ἀφ' ὅτου εἶχον λήξει αἱ ἐργασίαι τοῦ θεοσυλλέκτου θεσμοῦ τῆς, ὅστις, ὅπως ἀπαράδεικτως, ἐπὶ ἔτη πολλὰ εἶχε περιέλθει εἰς ἀδράνεια. Ἐτονίσθη δὲ καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτῶν, ὅτι εἶναι πρὸς τιμὴν τῆς διανοήσεως καὶ τοῦ καταπαγίου Ὁρθοδόξου φρονήματος τοῦ Προκαθημένου σήμερον τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἀναβίωσις του.

Πολλὰ ὑπῆρξαν τότε τὰ προγραμματισθέντα θέματα, τὰ ὅποια ἀνέμενον τὴν ἐμβριθῆ των συζήτησιν καὶ ἀντιμετώπισιν. Καὶ ἐλήφθησαν ὄντως ἐπὶ πολλῶν ἐξ αὐτῶν ἀποφάσεις ἐξηρμέναι καὶ σοβαραί. Καὶ ἀπεκρυσταλλώθησαν γινώμαι σαφεῖς. Καὶ ἐχαράχθησαν κατευθύνσεις σταθεραὶ ἐπὶ ἀπόψεων καὶ ζητημάτων, τὰ ὅποια ἐσκίαζον κωνιοτρός ἀσαφείας καὶ περιστατικαὶ ἀντιγνωμίαι. Καὶ ὅ,τι-δήποτε καὶ ἂν διίσχυρίζωνται οἱ μεμφίμοιροι—καλόπιστοι καὶ μὴ,—ἐπετέλεσεν αὐτὴ ἔργον σπουδαῖον.

*

Μεταξὺ τῶν προγραμματισθέντων τότε

θεμάτων ἦτο καὶ ἡ μελέτη τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν χάριτος, ὁ ὁποῖος—καὶ ἀποτελεῖ τοῦτο πίστιν ὀλοκλήρου τῆς Ἱεραρχίας μας—ἔχει ἀνάγκην ἐν πολλοῖς ὀριζικῆς ἀναθεωρήσεως.

Διότι οὐδεὶς ἀπολύτως ἐκ τῶν ἀγίων Συνέδρων τῆς παραθεωρεῖ, ὅτι κατὰ τοὺς τελευταίους καιρούς, καθ' οὓς βαρέως ἐκλυδωνίσθη τὸ σκάφος τῆς πολιτείας, καὶ μεγίστη ὑπῆρξεν, ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων, ἡ εὐχέρεια τοῦ νομοθετεῖν, πολλὰ παρεισέδυσαν τὰ ἀνώματα καὶ τὰ ἀσύμφορα εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν μας νομοθεσίαν.

Καὶ τονίζομεν τοῦτο, διότι ἀτυχῶς πολλῇ καὶ ἀδόκητος ἐξεδηλώθη ἡ ἀνευλάβεια τῆς ἐκφράσεως ἀπέναντι τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας μας, διὰ τὴν μὴ συζήτησιν ἐπὶ τοῦ Καταστατικοῦ.

*

Καὶ ἰσχυρίζονται τινες, γοερῶς κοπιόμενοι καὶ ὑπερτροφίαν ἐνδιαφέροντος ἐκδηλοῦντες, ὅτι δῆθεν ἐσκεμμένως ἀπωθήθη ἡ συζήτησις του. Ἐχουσιν ὁμως ἄδικον. Διότι ἡ Ἱεραρχία μας, ἔχουσα πλήρη συνείδησιν τῆς μεγίστης σημασίας καὶ σοβαρότητος τοῦ θέματος ἀνέβαλεν—κατὰ χρέος ἱερόν—τὴν συζήτησιν τούτου εἰς προσεχῆ τῆς σύγκλησιν. Διότι τὸ ἀντίθετον θὰ ἐσήμαινεν ἔλλειψιν ἐμβριθείας, καὶ προχειρολόγον εἰς ὀλίγας ὥρας ἀντιμετώπισιν θεμελιωδεστάτου ζητήματος. Ἐκ τῆς εὐτυχοῦς ἐπιλύσεως τοῦ ὁποῖου ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ἰδική

† Ὁ Δράμας **Φίλιππος**

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἀγ. Ὁρος, κ.λ.π. **Κυπριανὸς**

† Ὁ Λήμνου **Διονύσιος**

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης **Διονύσιος**

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Ἐθρῶν. **Δαμασκηνὸς**

† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας **Δωρόθεος**

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέξης **Στυλιανὸς**

† Ὁ Δρυϊνουπόλεως κ.λ.π. **Χριστοφόρος**

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης **Πολύκαρπος**

† Ὁ Κίτρους **Βαρνάβας**

† Ὁ Εἰάνθης **Ἀντώνιος**

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλονπόλ. **Εὐστάθιος**

† Ὁ Ἐλασσῶνος **Ἰάκωβος**

† Ὁ Ἐλευθερουπόλεως **Ἀμβρόσιος**

† Ὁ Γυθείου κλπ. **Φιλήμων**

† Ὁ Μηθύμνης **Κωνσταντῖνος**

† Ὁ Κυθήρων **Μελέτιος**

† Ὁ Διδυμοτείχου **Κωνσταντῖνος**

† Ὁ Θήρας **Γαβριήλ**

† Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου **Χρυσόστομος**

† Ὁ Παραμυθίας Φιλιατῶν, κ.λ.π. **Τίτος**

† Ὁ Ἄρτης **Ἰγνάτιος**

† Ὁ Καστορίας **Δωρόθεος**

της ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἔθνους ὀλοκλήρου ἢ προκοπή.

*

Διότι οὐδεὶς πρέπει νὰ λησμονῇ, ὅτι τὸ ὑγιὲς θρησκευτικὸν συναίσθημα ἀποτελεῖ τὴν μόνην ἀρραγῆ καὶ θεοστήρικτον ὑποδομὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶναι δυνατὸν νὰ θεμελιωθῇ ἀπαρασαλεύτως ἢ εὐτυχία τοῦ λαοῦ μας· ὁ ὁποῖος καὶ ἀγνώως θρησκευεῖται καὶ ἀκραιφνῶς Ὁρθόδοξοι. Οὐτε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λησμονῇ οἰοσδήποτε, ὅτι τὴν γαλανὴν σταυροφόρον σημαίαν τῆς ἐλευθέρου πατρίδος μας χεῖρες ἱερατικαὶ καὶ τὴν ὑφαναν, καὶ τὴν ἠνέμισαν ὑπερήφανον, καὶ τὴν ἔστερέωσαν—Κασταλίαν τῶν ἁγιοτέρων ἐθνουσιασμῶν—ἐπάνω εἰς λόφους μαρτυρικῶν Λευϊτικῶν ὀστών.

Καὶ ὁσονδήποτε καλοπροαίρετος καὶ ἂν εἶναι ἡ διάθεσις τῆς ἐπικρίσεως, ἅς μὴ λησμονῆται, ὅτι ὑπάρχουν περιπτώξεις καὶ ἐναγκαλισμοὶ παράφοροι, προκαλοῦντες συγχρότητα καὶ τὸν θάνατον..

*

Πῶς εἶναι δυνατὸν ν' ἀξιοῦται ἢ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐπιπήφισις Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας, ρυθμιστικοῦ ζητήματος, χρήζοντος ἐξονυχιστικῆς ἀπὸ πάσης πλευρᾶς συζητήσεως—λόγω τῆς ὑψίστης ἀπὸ πάσης πλευρᾶς σημασίας του—, ὅταν διὰ μίαν ἐπερώτησιν ἐν τῇ Βουλῇ, ὅχι καὶ τόσον οὐσιώδη, καταναλίσκωνται συγχρότητα ἀδιαμαρτυρητῶς ἑβδομάδες ὀλοκλήρου;

Εἶναι τοῦτο ἄρα γε ἀποτέλεσμα ὑποτιμῆσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ρόλου της ἐν τῇ Ἐθνικῇ μας ζωῇ; Ἡ,—καὶ εἶναι τοῦτο τὸ πιθανώτερον— πρόκειται περὶ ἕξεως κακῆς, κτηθείσης κατὰ τὴν διαδρομὴν τῶν ἐτῶν ἐν τῷ ἐλευθέρῳ μας βίῳ, ἐξ ἱστορικῶν κυρίως λόγων, καὶ κατ' ἀνοχὴν δυστυχῶς τῆς ἰδίας Ἐκκλησίας;

*

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς δηλαδὴ διὰ τοῦ περιφήμου Διατάγματος τῆς Βαυαρικῆς Ἀντιβασιλείας κατηρτίσθη ὁ πρῶτος Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐδημιουργήθη ἀποπνικτικὴ ἀληθῶς ἀτμόσφαιρα διὰ τὴν ἐλευθέραν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας.

Ἠγνοήθη τότε παντελῶς ἡ Ἱστορικὴ της Παράδοσις. Παρεθεωρήθη ἰταμῶς ἡ Κανονικότης ἐν τῇ ζωῇ της. Παρενοήθη ἀμαθῶς ἢ

ἀξία της ὡς ψυχῆς τοῦ Ἔθνους μας. Ἐγαλκεύθησαν ἀσεβῶς δι' αὐτὴν δεσμὰ ἀπαράδεκτα. Καὶ ἐπεβλήθη ἐν τῇ Διοικήσει της ὄργανισμός ξένος ἐντελῶς καὶ ὀθνεῖος πρὸς τὰ πατροπαράδοτα Ὁρθόδοξα θέσμινα. Τετρακόσκιαι τότε Μοναὶ διελύθησαν. Καὶ τεράστια περιουσία διηρπάγησαν, χωρὶς οὐδὲν ἀπολύτως νὰ συντελεσθῇ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐπὶ μακρὰ δὲ ἔτη ἐφαρμογὴ τοῦ ὄργανισμοῦ τούτου ἐδημιούργησεν ἐπιδεῆ ἐντελῶς καὶ ἀναιμικὴν τὴν ἀντίληψιν τῆς ἀξίας της καὶ τῆς ἀποστολῆς της εἰς τὴν συνείδησιν τῆς Πολιτικῆς καὶ τῆς παντοειδούς ἄλλης Ἠγεσίας μας. Ἀλλὰ καὶ ποιάν τινα οἰκείωσιν τῆς ἰδίας τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἐπιβληθείσας ἀθέσμους χειροπέδας της.

*

Καιρὸς ὁμοῦ, νομίζομεν, ἡ ψυχολογία αὐτὴ νὰ ἐκλείψῃ. Ὅχι μόνον διότι ἡ σύγχρονος Ἐκκλησία μας ἔχει κραταιωθῆ με σφύζον αἷμα, καὶ ἐν δυνάμει πολλῆ Πνεύματος, καὶ διότι οὐδέποτε ἔπαυσαν ἀναστλιβόμενα καὶ λάμποντα τὰ ἀγωνιστικά της Ἐθνόσημα. Ἀλλὰ καὶ διότι πρέπει ν' ἀποκτήσῃ, ἐπὶ τέλος, τὴν Κανονικότητα ἐν τῇ Διοικήσει της· καὶ νὰ παύσῃ ὑφισταμένη ἢ σημερινὴ ἀρρυθμία καὶ διάσπασίς της.

*

Ἡ Ἱεραρχία δὲν μάχεται δι' ἑαυτὴν καὶ ὑπὲρ οἰωνδήποτε μικροχαρῶν συμφερόντων της. Ἀποτελεῖ τοῦτο διατυπούμενον βλασημίαν ἐναντίον της. Ἐχει τὴν συνείδησιν, ὅτι εἶναι στρατιὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅτι ἀποστολὴ της εἶναι νὰ μεταβάλλῃ, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον σκότος εἰς φῶς. Νὰ ὀργανώσῃ τὰς ἠθικὰς δυνάμεις τῆς ἱερᾶς αὐτῆς γῆς μας εἰς δυνάμιν κραταιὰν καὶ ἀκατάβλητον. Νὰ μετουσίωσῃ τὴν ὕλην εἰς πνεῦμα. Καὶ νὰ κάμῃ νὰ λάμψῃ καὶ πάλιν ἡ Ὁρθόδοξοῦσα ἐν παντὶ Ἑλλάς μας, ὡς νέος πνευματικὸς Ἡλιος εἰς τὴν σφαιρᾶν μας αὐτῆν.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

«Οὐδὲν Ἐκκλησίας ἰσχυρότερον» τῆς πέτρας ἰσχυρότερα ἐστὶ τοῦ οὐρανοῦ ὑψηλότερα ἐστὶ τῆς γῆς πλατυτέρα ἐστὶν οὐδέποτε γηρᾶ, ἀλλὰ πάντα ἀκμάζει. Διὰ τί ὄρος ἐκάλεσεν αὐτὴν ἢ Γραφῆ; Διὰ τὸ ἀπερίτρεπτον καὶ πέτραν καλεῖ αὐτὴν διὰ τὸ ἄφθαρτον».

Ἱερὸς Χρυσόστομος

Η ΡΩΣΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ (*)

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί! Ὁ κύριος λόγος τῆς μεθ' ὑμῶν συναντήσεώς μας εἶναι ἡ ἐπιθυμία νὰ γνωρίσωμεν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν κατευθυντήριον γραμμὴν τῆς δράσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ προσευχόμεθα ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως ὑπὸ τὸν Χριστὸν ὡς Κεφαλὴν. Καὶ ὑμεῖς, ἀφιερῶντες ἑαυτοὺς εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς χριστιανικῆς ἐνώσεως, φαίνεται ὅτι ἐπιδιώκετε νὰ εὑρεθῆτε εἰς μίαν ποιμνὴν ὑπὸ ἑνὸς Ποιμένα. Μὲ αὐτὴν τὴν ἀκτῖνα ἐλπίδος καὶ προσήλθομεν ἐνταῦθα, διὰ νὰ συνομιλήσωμεν μὲ τοὺς ἰθύνοντας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

Περὶ τῆς δράσεως τοῦ ἐνωτικοῦ αὐτοῦ ὄργανου ἠκούσαμεν πολλὰ, ἀλλὰ σχετικῶς ἀκόμη ὀλίγα γνωρίζομεν. Διὰ τοῦτο ἡ μεθ' ὑμῶν συνάντησίς μας ἔχει δι' ἡμᾶς ἰδιαιτέραν ἀξίαν, ἡ ὁποία ἔγκειται εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἡ προσωπικὴ γνωριμία καὶ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἰθύνοντας τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως δύναται νὰ μᾶς παράσχη πολὺ περισσότερα διὰ τὴν διείσδυσιν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν κατευθυντήριον γραμμὴν τῆς ἀπὸ ὅλην τὴν εἰς τὴν Κίνησιν αὐτὴν ἀφιερωμένην βιβλιογραφίαν.

Θὰ ἠθέλαμεν νὰ εἴπωμεν ἀνοικτὰ ἐκεῖνο ποῦ ἐλκύει τὰς συμπαθείας μας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μας διὰ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν καὶ ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἀπαιθεῖ ἀπὸ αὐτὴν καὶ ποῦ μᾶς ἀναγκάζει νὰ εἴμεθα προσεκτικοὶ ἐναντι τῶν διαφόρων οἰκουμενικῶν ἐνεργειῶν. Θὰ ἐκθέσωμεν τὰς ἀπόψεις μας καὶ ἐπὶ τῶν θετικῶν δυνατοτήτων τῆς Κινήσεως αὐτῆς πρὸς εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν παγκοσμίων γεγονότων. Δι' ἡμᾶς δὲ θὰ εἶναι ἐνδιαφέρον νὰ ἀκούσωμεν τὰς γνώμας σας ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ καὶ ἐπὶ παντὸς τὸ ὁποῖον θέλετε εὑρεῖ ἀναγκαῖον νὰ μᾶς εἴπητε.

Φυσικὰ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ σκεπτόμεθα τὰς δυσκολίας τῆς ἀμοιβαίας κατανοήσεως, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀναπόφευκτοὶ κατὰ τὴν μετάφρασιν τῶν ἀπόψεών μας ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην γλῶσσαν. Ἄλλ' ἡμεῖς ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ χριστιανικὴ μας διαίσθησις θὰ ἀναπληρῶσιν τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐννοίας, θὰ ἐπανορθώσιν τὴν παραμυρφοφωσίν της καὶ θὰ μᾶς βοηθήσιν νὰ κατανοήσωμεν ἀλλήλους ὀρθῶς.

Ἡ πραγματοποίησις τῆς ἐλπίδος, ἡ ὁποία μᾶς ἔφερον εἰς τὴν συνάντησιν αὐτὴν, εἶναι δυνατὴ μόνον ἂν ὑπάρξῃ πλήρης σαφήνεια τῶν θέσεών μας. Ὑμεῖς, ὡς ζηλωταὶ τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος, γνωρίζετε καλῶς τὴν θέσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως. Ἀσχέτως τοῦ γεγονότος ὅτι

τινὲς τῶν ἐπὶ μέρους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἔχουν ἀντιπροσώπους τῶν εἰς τὰς οἰκουμενικὰς ὀργανώσεις, ἄλλαι δὲ δὲν ἔχουν, ἡ στάσις τῶν ἐναντι τοῦ ἔργου τῆς χριστιανικῆς συνενώσεως εἶναι πάντοτε μίαν καὶ ἡ αὐτὴ, διαγραφόμενη ὑπὸ τῆς πίστεως «εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» καὶ τῆς ἀκλονήτου πεποιθήσεως, ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ ἀδιαιρέτου Χριστιανισμοῦ.

Καὶ ἀπὸ ἀντιπροσώπων ἑτεροδόξων ὁμολογιῶν ἀκούομεν ὅτι ἀναγνωρίζουν τὴν ἀποστολικὴν πιστότητα, τὸ ἀλώβητον τῆς διδασκαλίας καὶ τὴν πληρότητα τῆς Ὀρθοδόξιας. Προσφάτως ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Τσίτσεστερ Τζώρτζ Μπέλλ ἔγραψεν, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία φέρει ἐν ἑαυτῇ τὴν σοφίαν τῶν πατέρων της, τὴν ἐμπειρίαν τῶν ἐνωτικῶν τάσεων, τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου καὶ, ὅπερ καὶ σπουδαιότερον, τὸ κύρος καὶ τὴν γνησιότητα τῆς Παραδόσεώς της. Διὰ τοῦτο αὕτη ἐμφανίζεται ὡς ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία δύναται νὰ προσφέρῃ πολλὰ εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν.

Ἡ πνευματικὴ πραγματικότης τῆς Ὀρθοδόξιας δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν οὐλύκλαδον δένδρον, ἐρριζωμένον εἰς τὴν ἀρχέγονον ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι εἶναι κλάδοι τοῦ δένδρου αὐτοῦ, ἀλλὰ ἐν μέρος τῶν κατεβρώθη ὑπὸ τῆς νόσου τῆς προσωπικῆς φιλαυτίας, καθὼς καὶ τῆς ἐθνικοπνευματικῆς καὶ πάσης ἄλλης ἐξατομικεύσεως, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐχωρίσθησαν αὐτοῦ καὶ ἐσχημάτισαν τὰς λεγομένας ἑτεροδόξους ὁμολογίας καὶ τὰς πολυαριθμοὺς αἱρέσεις. Ἐκ τῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ διαιρέσεως τῶν χριστιανῶν, τὴν ὁποίαν βλέπομεν, δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν περὶ τοῦ πῶς ἠλλαξαν τὴν πίστιν τῶν καὶ τι ἀπώλεσαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν πληρότητα. Δὲν εἶναι παράδοξον δὲ ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὸν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης ὠδήγησε τοὺς πεπτωκότας χριστιανούς εἰς περαιτέρω κατάρτησιν, ἡ ὁποία τοὺς ἔθεσεν ἐνώπιον τοῦ κινδύνου τῆς πνευματικῆς πτωχεύσεως. Αἱ ὀλέθρια συνέπειαι τῆς κατατμήσεως αὐτῆς ἔφεραν εἰς τὴν ζωὴν τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, διαφυλάττουσα τὴν κληρονομίαν τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας, οὐδέποτε ἐκλείετο μέσα της καὶ δὲν ἔβλεπε μὲ ἀπελπισίαν τὰς χριστιανικὰς κοινότητες, αἱ ὁποῖαι ἀπεκόπησαν ἀπὸ τὸ δένδρον τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποκοπέσαι ἀπὸ τὴν τροφὸν πηγὴν, αὐταὶ ἐξακολουθοῦν, ὅπως οἱ ἀποκοπέντες τοῦ δένδρου κλάδοι, νὰ διατηροῦν μέσα τῶν ὑγρασίαν, καὶ ὑπὸ ὠρισμένας συνθήκας, δύναται ὄχι μόνον νὰ πρασινίζουν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνθήσουν καὶ φέρουν καρπὸν.

Καὶ πράγματι, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀναγνωρίζουσα τὸ βάπτισμα τῶν ἑτεροδόξων χριστιανῶν, διακρίνει διαφόρους βαθμοὺς ἀποξενώσεως τῶν ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναλόγως προσπαθεῖ νὰ διευκολύνῃ τὴν ταχύτεραν μετ' αὐτῆς ἐνωσιν τῶν πεπτωκῶτων, ἰδίως εἰς τὴν περιπτῶσιν ποῦ οὗτοι, αἰσθανόμενοι τὸν ὀλεθρον ἐκ τῆς διαιρέσεως, τείνουν μόνον τῶν πρὸς τὴν πληρότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Ἐν τῇ ἐννοίᾳ αὐτῇ ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις τυγχάνει

* Εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 1 τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1958 φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας» ἐδημοσιεύθησαν μερικὰ ἀποσπάσματα τοῦ ὑπὸ τὸν ὄντως ἄνω τίτλον λόγου τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Κρουτισκῆς καὶ Κολόμνας κ. Νικολάου, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε κατὰ τὴν πρώτην ἐπίσημον συνάντησιν μεταξὺ τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡτις ἐγένετο εἰς τὴν Οὐτρέχτην τῆς Ὁλλανδίας ἀπὸ 7-9 Αὐγούστου 1958. Εἰς τὸ παρὸν φύλλον καταχωρεῖται ὁλόκληρον τὸ κείμενον τοῦ λόγου τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Νικολάου πρὸς πληρετέραν ἐνημέρωσιν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐκκλησίας» ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τῆς λεγομένης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

έξαιρετικῶς σημαντική. Αὕτη ἔλκει τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, μὲ τὴν προοπτικὴν περὶ ὑπερνικήσεως τῶν αἰωνίων χωρισμῶν καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα εἰς μίαν ὑφ' ὄλων τῶν χριστιανῶν ὁμολογίαν πίστεως εἰς τὴν πληρότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ἡ ἐλπίς αὕτη διαπνέει ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους, πού μετέχουν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως· αὕτη ὁμοίως διεγείρει τὰς προσευχὰς καὶ τὴν συμπάθειαν ἐκείνων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἔλθουν εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὰς οἰκουμενικὰς ὀργανώσεις.

Ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐπέδειξεν ἀδιαφορίαν διὰ τὴν πνευματικὴν τύχην τῶν δυτικῶν χριστιανῶν. Καὶ τώρα εἶναι πλήρως ἐνδιαφέροντος διὰ τὰς οἰκουμενικὰς τῶν ζητήσεις καὶ πρόθυμος νὰ τοὺς βοηθήσῃ ὄχι μόνον μὲ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς οὐσίας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς κρίσεις τῆς περὶ τῶν τοιούτων ἢ τοιούτων πλευρῶν τῆς δράσεως τῶν οἰκουμενικῶν ὀργανώσεων.

Πράγματι, τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν δύναται νὰ μᾶς συγκαταριθμήσῃ ἕνεκα τῆς προθέσεως αὐτῆς εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν αὐτοπεπεισμένων ὁμολογητῶν τῶν θρησκευτικῶν μᾶς πεποιθήσεων. Ἀλλὰ ἐν τῷ ἔργῳ τῆς προσεγγίσεως τῶν χριστιανῶν θὰ ἦτο λάθος νὰ παραμεληθῇ ἡ σχεδὸν διςχιλιετῆς πνευματικὴ πείρα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία παρουσίασεν εἰς τὸν κόσμον μέγα πλῆθος ἁγίων ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἀποστόλων, τῶν ὁμολογητῶν, τῶν μαρτύρων, τῶν ἁγίων, τῶν ὁσίων καὶ τῶν ἄλλων ἀθλητῶν τοῦ πνεύματος. Ἄν ἀναζητῶμεν μαζί σας τὰς εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἀγούσας ὁδοὺς, αὕτη ἤδη ἐπραγματοποιήθη εἰς αὐτοὺς καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς δὲν ἔχομεν λόγον νὰ ἀντικαταστήσωμεν τὴν πείραν των μὲ ἰδικὰς σας εἰκασίας.

Τούναντίον, ὁμιλοῦντες διὰ τὰ κατορθώματά των, δὲν θὰ ἀρχίσωμεν τώρα νὰ θεολογῶμεν περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν πνεύματι πλήρους εἰλικρινείας θὰ ἐκθέσωμεν τὴν στάσιν μᾶς ἐναντι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ τῆς παρουσίας θεσεῶς τῆς.

Πολλάκις μᾶς ἔτυχε νὰ σημειώσωμεν τὴν τάσιν ὀρισμένων χριστιανικῶν κύκλων τῆς Δύσεως πρὸς τὴν γνησίαν ἐκκλησιαστικότητα. Εἶδομεν ὁμοίως ὅτι ἡ ἐπαφὴ τῶν δυτικῶν χριστιανῶν μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐδημιούργησεν εἰς πολλοὺς ἀνεξίτηλον ἐντύπωσιν. Καὶ τώρα ἡ Ἐκκλησία μᾶς βλέπει εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν τῆς τελευταίας περιόδου οὐκ ὀλίγα σημεῖα, μαρτυροῦντα βαθύ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ὁρθόδοξίαν.

Ἄλλ' εἰς αὐτὴν τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν παρατηροῦνται καὶ τοιαῦτα τάσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν δύνανται νὰ διευκολύνουν τὸ ἔργον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνώσεως τῶν χριστιανῶν.

Ἡ πλέον σταθερὰ τῶν τάσεων αὐτῶν εἶναι ἡ περιφρονητικὴ τάσις ἐναντι τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως, αὐτῆς τῆς γνησίας βάσεως τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἠθικῆς δράσεως τῶν χριστιανῶν. Πῶς νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐνότης τῶν χριστιανῶν, ὅταν οὗτοι εἶναι διηρημένοι ὄχι μόνον διὰ τῶν ἐξωτερικῶν

σχημάτων τῶν ὁμολογιῶν των, ἀλλὰ καὶ δι' οὐσιωδῶν διαφωνιῶν ἐπὶ τῆς κατανοήσεως τῆς οὐσίας τῆς σωτηρίας, ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς κατανοήσεως τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς; Τὸ ζήτημα αὐτὸ εὐρίσκεται ἔως τώρα εἰς τρίτην μοῖραν καὶ ἔλκει τὴν προσοχὴν πολὺ ὀλίγων ἐκ τῶν μετεχόντων τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

Ἄπαράδεκτος εἶναι διὰ τὴν ὀρθόδοξον συνείδησιν καὶ ἡ ἰσοπεδωτικὴ ἰδέα τοῦ δογματικοῦ «*minimum*» ὡς βάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνώσεως, διότι αὕτη σημαίνει σμίκρυνσιν τῆς πίστεως, μείωσιν τῆς ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ δεδομένης πληρότητός της. Βάσις τῆς χριστιανικῆς ἐνώσεως πρέπει νὰ εἶναι ἡ πληρότης τῆς πίστεως καὶ ὄχι ἡ εἰς «*minimum*» ἀναγωγή τῆς πίστεως, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἐναρμονισθῇ μὲ τὸν πόθον περὶ οἰκουμενικῆς ἐνότητος.

Ἐπιδιώκουσα τὴν συνένωσιν τῶν διαφόρων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καὶ Ἐκκλησιῶν, ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις ἀποδεικνύεται ἀνίκανος νὰ τὰς ὀδηγήσῃ εἰς ἐσωτερικὴν ἐνότητα, διότι ὀρμᾶται ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι καμία ἐκ τῶν ὑφισταμένων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν δὲν κατέχει τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ πληρότητι καὶ δὲν ἀποτελεῖ ἀφ' ἑαυτῆς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὅτι ὅλοι των εἶναι ἰσότιμοι ἐν τῇ ἀτελείᾳ των κλάδοι τῆς Μιάς Ἐκκλησίας, νοουμένης ὡς ζητητέας πνευματικῆς συνθέσεως τῶν μονομερῶν ἐνσάρκωσεων τῆς ἀληθείας. Ἡ διδασκαλία αὕτη πηγάζει ἐκ τῆς ἐλλείψεως πίστεως εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἰδρυθείσης ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἀντιτάσσει εἰς αὐτὴν τὴν προοπτικὴν περὶ δημιουργίας νέας Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῇ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐνωθῶν ὅλοι αἱ χριστιανικὰ ὁμολογία χωρὶς νὰ χάσουν τὰς ὑφισταμένας διαφορὰς των. Ἡ τοιοῦτου δὲ εἶδους συνένωσις δὲν δύναται νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς χριστιανούς εἰς ὀργανικὴν ἐνότητα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἢ τῷ Σώματι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν ὀργάνωσιν των κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν πολιτικῶν κομμάτων καὶ συνασπισμῶν, τῶν ἐπιδιωκόντων γενικούς μὲν ἀλλὰ προσωρινούς σκοπούς.

Δι' ἡμᾶς εἶναι ἀκατανόητον τὸ παραφύρτωμα τῶν οἰκουμενικῶν προγραμμάτων μὲ κοινωνικο-πολιτικὰ προβλήματα, ἡ ἐπικράτησις τῶν ὁποίων μαρτυρεῖ ὅτι ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Κινήσει ἡ ἐπίγειος ὀργάνωσις τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ἐπισκιάζει τελείως τὸ χρέος τῆς ἠθικῆς τῆς ἀναγεννήσεως.

Ἡ λησμοσύνη τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ μᾶς φαίνεται παράδοξος, διότι κατὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν μᾶς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καλοῦνται εἰς ἀμοιβαίαν πνευματικὴν ἐνώσιν καὶ διότι οὗτοι ἀργὰ ἢ γρήγορα ὀφείλουσαν νὰ συγκροτήσουν μίαν πνευματικὴν Βασιλείαν μὲ τὸν Χριστὸν ὡς Κεφαλὴν, Βασιλείαν «οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» οὐχὶ ἐν εἴδει παγκοσμίου κράτους, ἀλλὰ ἐν τῇ ἐνότητι τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀληθείας, ἐν τῇ ἐνότητι τῶν ὑψίστων ἠθικῶν σκοπῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ὅτε οὔτε αἱ θρησκευτικαὶ ἰδέαι, οὔτε αἱ ἠθικαὶ πεποιθήσεις καὶ κανὲν ἄλλο συμφέρον δὲν θὰ χωρίζουν τοὺς λαοὺς εἰς διαφύρα στρατόπεδα.

ΑΠΕΔΕΧΕΤΟ Ο ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΤΟ ΠΑΠΙΚΟΝ ΠΡΩΤΕΙΟΝ;

Β'.

Τὸ ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἀναγνωριζόμενον εἰς τὸν Ἀπόστολον Πέτρον πρωτεῖον, εἶναι πρωτεῖον ἀρετῆς καὶ τιμῆς καὶ ἰκανοτήτων, δυνάμει τῶν ὁποίων ἐνεφανίζετο ὁ Πέτρος ὡς ὁ ἐκπρόσωπος τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, ὁμιλῶν ἐν ὀνόματι αὐτῶν¹². Οὕτως ὁ Χρυσόστομος τονίζει ὅτι: «Διὰ τοῦτο οὐδὲ ἐν τῇ βασιλείᾳ ἴση ἡ τιμῆ, οὐδὲ ἐν τοῖς μαθηταῖς πάντες ἴσοι, ἀλλ' οἱ τρεῖς τῶν ἄλλων προεῖχον καὶ ἐν τούτοις

12. Οὐχὶ μεμονωμένως ἐπὶ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου ὡς θεμελίου φιλοδομήθη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ἀλλ' ἐπὶ πάντων τῶν Ἀποστόλων. Πρβλ. εἰς Ἐφεσ. ὁμιλ. 6,1 P.G. 62, 43. Εἰς Ματθ. ὁμιλ. 90,2 P.G. 58, 789. Εἰς τὴν Ἀνάληψιν 4, P.G. 52, 777.

Ἡ ἐπιδίωξις μας τῆς οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου Βασιλείας δὲν ἀποκλείει, ἐννοεῖται, τὸ ἠθικὸν χρέος τῆς ἐφαρμογῆς τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν κοινωκὴν ζωὴν τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλ' ἡ ἐπικράτησις τῶν κοινωνικῶν φροντίδων, ἀπουσιαζούσης τῆς φροντίδος περὶ τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως, ὁδηγεῖ τὴν Οἰκουμηνικὴν Κίνησιν εἰς καθαρῶς ἐξωτερικὴν συνένωσιν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ομάδων, ἡ ὁποία εἰς τινὰς περιπτώσεις χρησιμοποιεῖται εἰς τὸν ὄγωνα μὲ τὰς ἐπαναστάσεις καὶ τὸν κομμουνισμόν, τούτέστι καθίσταται ὄργανον τῆς πολιτικῆς. Ἡ κατεύθυνσις αὐτὴ καθιστᾷ σκολιὰν τὴν ὁδὸν τῆς Οἰκουμηνικῆς Κινήσεως καὶ τὴν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Αἱ προαναφερθεῖσαι τάσεις καθιστοῦν τὴν Οἰκουμηνικὴν Κίνησιν ἐσωτερικῶς ἀντιφατικὴν καὶ πνευματικῶς πτωχὴν. Αὗται δὲ ἀποτελοῦν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἀποχωρήσεως τῆς πλειονότητος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, οὕτως ὥστε ἡ περαιτέρω προώθησις τῶν τάσεων αὐτῶν ἀπειλεῖ νὰ μετατρέψῃ τὴν Οἰκουμηνικὴν Κίνησιν εἰς καθαρῶς προτεσταντικὴν κίνησιν.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ Ὁρθοδοξία, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ρωσικῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, οὐδέποτε θὰ ἀδιαφορήσῃ διὰ τὸ ἔργον τῆς χριστιανικῆς ἐνώσεως. Τούναντίον, ἡ Ἐκκλησία μας παρακολουθεῖ προσεκτικῶς τὴν δρᾶσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, διακρίνουσα ἐν αὐτῷ καὶ τοιαῦτα σημεῖα, τὰ ὁποία ὕφ' ὠρισμένας προϋποθέσεις δύνανται νὰ ἐξυπηρετήσουν τὸ μέγα ἔργον τῆς χριστιανικῆς ἐνώσεως. Ἐν ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ δῆλωσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν περὶ ὑπάρξεως εἰς τὸν κόσμον τοιοῦτων κοινωνικῶν, πολιτικῶν, οἰκουμηνικῶν καὶ ἠθικῶν συνθηκῶν, αἱ ὁποῖαι ὑποχρεῶνουν ὅλους τοὺς χριστιανούς νὰ ἀγωνίζωνται ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εἰρήνης. Ἐτερον θετικὸν γεγονός, διὰ νὰ μὴ κάμωμεν λόγον περὶ τῆς διαδόσεως τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς παροχῆς διαφόρων δωρεῶν,

αὐτοῖς, τοῖς τρισὶ πολλὴ πάλιν διαφορὰ: πολλὴ γὰρ ἀκρίβεια παρὰ τῷ Θεῷ καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων. Καὶ γὰρ ἀστὴρ ἀστέρος διαφέρει ἐν δόξῃ, φησί. Καί τοι γε πάντες ἦσαν ἀπόστολοι καὶ πάντες ἐπὶ δώδεκα ἑρόνους μέλλουσι καθῆσθαι καὶ πάντες ἀφήκαν τὰ ἑαυτῶν, καὶ πάντες αὐτῷ συνῆσαν· ἀλλ' ὅμως τοὺς τρεῖς ἐλάμβανε. Καὶ πάλιν καὶ τούτων αὐτῶν ἔφησε τινὰς ἐγγωρεῖν καὶ ὑπερέξειν. Τὸ γὰρ καθίσθαι, φησὶν, ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμοῦ δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται. Καὶ τὸν Πέτρον δὲ αὐτῶν προτίθησι λέγων, Φιλεῖς με πλεον τούτων; Καὶ ὁ Ἰωάννης δὲ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἠγαπάτο. Καὶ γὰρ πάντων ἐξέτασις ἔσται ἀκριβῆς, καὶ μικρὸν ὑπερέχῃς τοῦ πλησίον, καὶ ἀκαριαῖον, καὶ ὀτιοῦν,

εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καταδίκη τῶν πυρηνικῶν ὄπλων.

Ἐκτιμῶσα θετικῶς τὰς οἰκουμηνικὰς ἀναζητήσεις τῶν εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν χριστιανῶν ἀγουσῶν ὁδῶν ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία εἶναι πεπεισμένη, ὅτι ἡ ἀμοιβαία γνωριμία ἐν τῷ πνεύματι τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης εἶναι ἰκανὴ ἀνευ οἰωνδήποτε ἰδιαιτέρων συζητήσεων νὰ ἄρῃ πολλὰς ὑποψίας καὶ προβλήματα, ποὺ χωρίζουν τοὺς χριστιανούς. Ὁ σκοπὸς αὐτὸς θὰ ἐπιτευχθῇ καλύτερον διὰ κοινῶν προσπαθειῶν ἀποβλεπουσῶν εἰς τὸ καλὸν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἐμφύτευσις τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων—προσωπικὰς, οἰκογενειακάς, κοινωνικὰς, διεθνείας—δύναται καὶ πρέπει ν' ἀποβῇ παγχριστιανικὸν ἔργον, συννεοῦν τοὺς χριστιανούς. Διὰ νὰ δείξωμεν εἰς τὴν πράξιν τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὀφείλομεν νὰ συσπειρωθῶμεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς προασπίσεως τῆς εἰρήνης, τῆς προασπίσεως τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας. Ἐν συμπεράσματι δεόν νὰ λεχθῇ, ὅτι ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι πρόθυμος νὰ συνεργασθῇ ἐφ' ὅλων τῶν κατὰ τὴν γνώμην τῆς θετικῶν σκοπῶν τῆς Οἰκουμηνικῆς Κινήσεως. Πρὸς πραγματοποίησιν τῆς συνεργασίας αὐτῆς, αὕτη θὰ ἠδύνατο (κατόπιν συνεννοήσεως μὲ τοὺς μετασχόντας τῆς ἐκκλησιαστικῆς Διασκέψεως τῆς Μόσχας κατὰ τὸ 1948), ν' ἀποστείλῃ παρατηρητὰς τῆς εἰς τὰς συνεδρίας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, τὰς σπουδαιότερας τοῦ Ἐπιτροπῆς, τὰς διασκέψεις τῶν τμημάτων «Πίστις καὶ Τάξις» καὶ «Ζωὴ καὶ Δρᾶσις» νὰ ἀνταλλάσῃ μὲ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπιστολάς ἐπὶ σειράς προβλημάτων, ὁμοίως δὲ ἔγγραφα καὶ βιβλία· νὰ ὀργανώσῃ ἀμοιβαίως ἐπισκέψεις καὶ θεολογικὰς συζητήσεις· νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς ἀντίστοιχα διαβήματα, ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν ἐμπιστοσύνης μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ μεταξὺ τῶν κυβερνήσεων των καὶ εἰς τὴν ἰκανοποίησιν τῶν σπουδαιότερων ἀναγκῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

† Ὁ Μητροπολίτης Κρουτίτσκης· καὶ Κολόμνας ΝΙΚΟΛΑΟΣ

οὐδὲ τοῦτο παρόψεται ὁ Θεός»¹³. Τὸ χωρίον τοῦτο ἐνέχει ἰδιαιτέραν ἐπεξηγηματικὴν σπουδαιότητα, διότι δι' αὐτοῦ τονίζεται, ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν βαθμὸν καὶ τὸ ἀξίωμα ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ ὄργανισμῷ, πάντες οἱ Ἀπόστολοι εἶναι ἴσοι, αἱ δὲ λοιπαὶ διακρίσεις εἶναι καθαρῶς προσωπικαί, ἀποτέλεσμα τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν ἱκανοτήτων ἐκάστου τῶν Ἀποστόλων. Τὴν αὐτὴν ἀλήθειαν διακηρύσσει ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐπεξηγῶν τὸ πρωτεῖον τοῦ Στεφάνου ἔναντι τῶν ἐτέρων ἐξ διακόνων τῶν σὺν αὐτῷ χειροτονηθέντων ἐν τῇ πρωτογενεῖ Ἐκκλησίᾳ. «Ὅρα, πῶς καὶ ἐν τοῖς ἐπτὰ ἦν τις πρόκριτος καὶ τὰ πρωτεῖα εἶχεν. Εἰ γὰρ καὶ ἡ χειροτονία κοινή, ἀλλ' ὅμως οὗτος ἐπεσπάσατο χάριν πλείονα»¹⁴.

Ὅτι δὲ αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν ὡς ἄνω περὶ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου χρυσοστομικῶν χωρίων ἀποδεικνύεται πασιφανῶς καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι οἱ αὐτοὶ χαρακτηρισμοὶ καὶ μάλιστα συχνότερον ἀπονέμονται ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου καὶ εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον. Οὕτως ὁμιλῶν περὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὁ Χρυσόστομος διακηρύσσει, ὅτι «μέγα γὰρ αὐτοῦ ἦν τὸ ἀξίωμα λοιπὸν πανταχοῦ ἀδομένου καὶ τῆς οἰκουμένης ὄντος διδασκάλου»¹⁵ καὶ ἀκόμη, ὅτι «οὐ γὰρ τοιοῦτον ἐκυβέρνα (δηλ. ὁ Παῦλος) σκάφος ἀλλὰ τῆς οἰκουμένης τὴν Ἐκκλησίαν»¹⁶. Ὁ Χρυσόστομος θεωρεῖ ἀδιακρίτως τὸσον τὸν Πέτρον ὅσον καὶ τὸν Παῦλον, ὡς πύργους καὶ στύλους τῆς Ἐκκλησίας¹⁷. Τὸ ἀκόλουθον ὅμως χωρίον, ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, οὐδεμίαν ἐγκαταλείπει ἀμφιβολίαν περὶ τῆς κατ' αὐτὸν ἀπολύτου ἰσοτιμίας Πέτρου καὶ Παύλου. «Ἐπειτα μετὰ τρία ἔτη ἀνήλθεν (ὁ Παῦλος) εἰς Ἱεροσόλυμα ἱστορῆσαι Πέτρον. Τὶ ταύτης ταπεινοφρονέστερον γένοιτ' ἂν τῆς ψυχῆς; Μετὰ τασαῦτα καὶ τοιαῦτα κατορθώματα, μηδὲν Πέτρου δεόμενος, μηδὲ τῆς ἐκείνου φωνῆς, ἀλλ' ἰσότιμος ὢν αὐτῷ, (πλέον γὰρ οὐδὲν ἐρώτεως), ὅμως ἀπέρχεται ὡς πρὸς μείζονα καὶ πρεσβύτερον»¹⁸. Ἐὰν ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐδέχετο, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εἶχε πρωτεῖον ἐξουσίας ἐπὶ τῶν ἄλλων Ἀποστόλων, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἐχαρακτήριζε τὴν πρὸς

αὐτὸν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου διὰ τῆς φράσεως «τὶ ταπεινοφρονέστερον γένοιτ' ἂν τῆς ψυχῆς;», διότι ἀπλούστατα ὁ Παῦλος ἐπισκεπτόμενος τὸν ἀρχηγόν του θὰ ἐξεπλήρου στοιχειῶδες καθήκον.

Ἡ ὑπὸ τῶν δύο τούτων κορυφαίων Ἀποστόλων ἐκπλήρωσις λόγῳ τῶν ὑπερόχων θείων χαρισμάτων, δι' ὧν ἦσαν κεκοσμημένοι, σπουδαιότητας καὶ ὑψιότης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποσταλῆς, οὐδὲν πρωτεῖον ἐξουσίας καθιεροῖ, διότι ὁ μόνος καὶ ὑψιστος ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ παραμένει αὐτὸς ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖός, κατὰ τὴν ὑπέροχον εἰκόνα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. «Καθάπερ τις βασιλεὺς σοφός, τὸν ἐπιτήδειον μετὰ ἀκριβείας εἰδώς, ἐτέρῳ μὲν τοὺς ἵππεῖς, ἐτέρῳ δὲ τῶν πεζῶν ἐγγχειρίζει τὴν προστασίαν· οὕτω δὲ καὶ ὁ Χριστός, τὸ στρατόπεδον τὸ ἑαυτοῦ, διελὼν εἰς δύο ταῦτα μέρη, τοὺς μὲν Ἰουδαίους Πέτρῳ, τοὺς δὲ Ἕλληνας ἐπέτρεψε Παύλῳ. Εἰ δὲ διάφορα τὰ στρατόπεδα, ἀλλ' εἰς ὁ βασιλεύς»¹⁹.

Β. Κατόπιν τῆς ἀνωτέρω διαπιστώσεως, καθ' ἣν δηλ. ὁ ἱερός Χρυσόστομος εἰς τὸ πρωτεῖον τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου οὐδόλως διέβλεπε τὴν καθιέρωσιν εἰδικοῦ θεσμοῦ ἀνωτάτης ἐν τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἀρχῆς, ἀλλὰ μόνον πρωτεῖον ἀρετῆς καὶ τιμῆς καὶ ἱκανοτήτων, δυνάμει τῶν ὁποίων ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐνεφανίζετο ὡς ὁ ἐκπρόσωπος τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, ἀποκλείεται a priori καὶ κατὰ λογικὴν συνέπειαν, οἰοσδήποτε περαιτέρω λόγος περὶ ἀναγνωρίσεως ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, πρωτείου ἐξουσίας εἰς τὸν ἐπίσκοπον Ρώμης ὡς διάδοχον δῆθεν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου εἰς τὴν ἀνωτάτην τῆς Ἐκκλησίας ἀρχήν. Καὶ ἐὰν ἀκόμη ἐδεχόμεθα, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης εἶναι ὁ ἀληθὴς καὶ μόνος διάδοχος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, οὐδόλως θὰ ἐνισχύετο ἐξ αὐτοῦ ἡ θέσις τῶν ὁπαδῶν τοῦ παπικοῦ πρωτείου, δεδομένου ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ κληρονομήσῃ ἢ διεκδικήσῃ ὡς κληρονόμος δικαιώματα καὶ τίτλους, τοὺς ὁποίους δὲν κατεῖχεν ὁ κληρονομούμενος. Παρὰ ταῦτα ἐκρίναν ἐπιχειρολογίας βωμαιοκαθολικῶν τινων, ἧτις ἀποτελεῖ, δύναται τις νὰ εἴπῃ, κλασσικὸν παράδειγμα ἐξεζητημένης, μονομεροῦς καὶ προκατειλημμένης ἐρεῦνης. Οὕτω, πρωταρχικῇ ἐπιδιώξει τῶν βωμαιοκαθολικῶν ὑπῆρξεν ἡ ἀπόδειξις, καθ' ἣν ὁ ἱερός Χρυσόστομος παρεδέχετο, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μετέβη εἰς Ρώμην καὶ, ἀναλαβὼν τὴν ἐπισκοπὴν αὐτῆς, μετεβίβασε τὴν ἀνωτάτην ἐπὶ συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας ἐξουσίαν εἰς τὸν διάδοχον αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπισκοπῇ τῆς Ρώμης. Καὶ ἡ μὲν μετάβασις τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου εἰς Ρώμην σαφῶς διδάσκεται ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου²⁰. Οὐδεὶς ὅμως λόγος οὐδὲ κἀν ἀπλῆ νύξις γίνεται ὑπ' αὐτοῦ περὶ μεταβιβάσεως εἰς τὸν ἐπίσκοπον Ρώμης οἰοσδήποτε πρωτείου ἐπὶ τῆς οἰκουμένης Ἐκκλησίας. Παρὰ τὴν ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν τῶν βωμαιοκαθολικῶν, ὅπως ἀνεύρου

13. Εἰς Ρωμ. ὁμιλ. 31,4. P.G. 60,672. Πρβλ. εἰς Ἰωάν. Ὁμιλ. 87,2 P.G. 59, 475. Ἄς δὲ ἐπέγνωσαν αὐτόν, πάλιν τὰ ἰδιώματα τῶν οἰκείων ἐπιδείκνυνται τρόπων, οἱ μαθηταί, Πέτρος καὶ Ἰωάννης. Ὁ μὲν γὰρ θερμότερος, ὁ δὲ ὑψηλότερος ἦν καὶ ὁ μὲν ὑξύτερος ἦν, ὁ δὲ διαρατικώτερος. Διὰ τοῦτο ὁ μὲν Ἰωάννης, πρῶτος ἐπέγνω τὸν Ἰησοῦν, ὁ δὲ Πέτρος πρῶτος ἦλθε πρὸς αὐτόν».

14. Εἰς Πράξ. Ἀποστ. Ὁμιλ. 15, 1. P.G. 60, 119.

15. Εἰς Κολ. ὁμιλ. 4,1 P.G. 62, 326. Πρβλ. Πράξ. ἀποστ. ὁμιλ. 53,4 P.G. 60,372. Εἰς τὸν ἅγιον ἀπόστολον Παῦλον, ὁμιλ. 2 P.G. 50, 479 καὶ γενικῶς τὰς ὁμιλίας τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸν ἀπόστολον Παῦλον, P.G. 50, 473—514.

16. Εἰς Πράξ. ἀποστ. ὁμιλ. 53,4 P.G. 60, 372.

17. Εἰς τὴν ἀσάφειαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης... ὁμιλ. 2,5 P.G. 56,182. Πρβλ. εἰς Ματθ. ὁμιλ. 64,3. P.G. 58,621. «Καὶ γὰρ Πέτρῳ οὕτω φησιν. Ἐγὼ σοὶ δώσω τὰς κλεῖς τῶν οὐρανῶν. Καὶ ὁ Παῦλος δὲ τοῦτο δηλῶν ἔλεγεν· Λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος, ὁ δίκαιος κριτὴς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ οὐ μόνον δὲ ἐμοί, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τῆν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ. Ἐπιφάνεια δὲ τοῦ Χριστοῦ γέγονεν. Ὅτι δὲ Παύλου οὐδεὶς πρῶτος στήσεται, παντὶ που δῆλον».

18. Εἰς Γαλ. κερ. Α', 11. P.G. 61,631.

19. Τῇ προτέρᾳ συνάξει.· εἰς τὴν περικοπὴν «Ὅτε ἦλθε Πέτρος...», 9. P.G. 51, 379.

20. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τῶν Πράξεων...2,6. P.G. 51,86; καὶ εἰς τὸν ἅγιον ἱερομάρτυρα Ἰγνάτιον...4.P.G. 50, 593. 60, 678.

ἐν τῇ εἰς 18 ὀλοκλήρους τόμους τῆς Πατρολογίας τοῦ Migne περισωθῆσι διδασκαλίᾳ τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου ἀπόψεις ἐνισχυούσας τὸ παπικὸν πρωτεῖον, δὲν ἀνεῦρον ἢ ἐν χωρίον, τὸ ὁποῖον καὶ θριαμβευτικῶς προέβαλεν ἰδίᾳ, ὁ N. Marini, ὡς ἀποδεικνύον δῆθεν τὴν μεταβίβασιν τῆς ἀνωτάτης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡγεσίας εἰς τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ρώμης. Τὸ χωρίον τοῦτο, εὐρισκόμενον εἰς τοὺς περιφήμους περὶ Ἱερωσύνης λόγους, τοὺς ὁποίους ἐξεφώνησεν ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὡς πρεσβύτερος ἐν Ἀντιοχείᾳ εἶναι τὸ ἐξῆς: «Διὰ τι καὶ τὸ αἷμα ἐξέχεεν; Ἴνα τὰ πρόβατα κτήσῃται ταῦτα, ἃ τῷ Πέτρῳ καὶ τοῖς μετ' ἐκείνων ἐνεχειρήσεν»²¹. Ὑπὸ τὰς λέξεις «τοῖς μετ' ἐκείνων» ἐννοοῦν τινες τῶν ῥωμαιοκαθολικῶν τοὺς μετὰ τὸν Πέτρον διαδόχους αὐτοῦ εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ρώμης. Κατόπιν ὅμως ἐπισταμένης μελέτης, ἀπεδείχθη ὅτι καὶ τὸ χωρίον τοῦτο οὐδόλως εἶναι ἐνισχυτικὸν τοῦ παπικοῦ πρωτείου. Ἡ ὀρθὴ γραφή δὲν εἶναι «τοῖς μετ' ἐκείνων», ἀλλὰ «τοῖς μετ' ἐκείνου»²², εἶναι δὲ σήμερον σχεδὸν γενικῶς καὶ ἐκ μέρους τῶν ῥωμαιοκαθολικῶν παραδεκτόν, ὅτι ὁ Χρυσόστομος ἐννοεῖ ἐν γένει τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς διαδόχους αὐτῶν ἐπισκόπους²³.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὡς μέλος τῆς ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον Φλαβιανὸν Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας, ἥτις λόγῳ τοῦ Μελετιανοῦ σχίσματος δὲν εὐρίσκειτο εἰς κανονικὰς σχέσεις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποστηρῆξῃ τὸ πρωτεῖον ἐξουσίας τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, διότι ἄλλως θὰ ἠρνεῖτο αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν κανονικὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἣν ἀνήκεν. Πράγματι δὲ ὁ ἱερός Χρυσόστομος οὐδαμῶς συνδέει τὸ πρωτεῖον τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου πρὸς οἰονδήποτε πρωτεῖον τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος δὲν μετέβη εἰς τὴν Ρώμην, διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ ἄρχουσαν ἐπισκοπὴν τῆς Ἐκκλησίας²⁴, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἐκκαθάρῃ ἐκ τοῦ μολυσμοῦ τῆς εἰδωλολατρίας.

Αὐτὸς εἶναι, κατὰ τὸν ἱερόν Χρυσόστομον, ὁ μέγας σκοπὸς τῆς εἰς Ρώμην μεταβάσεως καὶ τῆς ἐν αὐτῇ θυσίας τόσον τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Θεοφόρου Ἰγνατίου, ὅσον καὶ τῶν μυριάδων

ἁγίων καὶ εὐσεβῶν μαρτύρων, οἱ ὅποιοι ἔχυσαν τὸ τίμιον αἷμα των εἰς τὰς κατακόμβας καὶ τὸ Κολοσσαῖον τῆς Ρώμης. «Διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς συνεχώρησεν ἐκεῖ τὸν βίον αὐτὸν (δηλ. τὸν Ἰγνατίον) καταλύσαι, ὥστε τὴν τούτου τελευτὴν διδασκάλιον γενέσθαι εὐσεβείας τοῖς τὴν Ρώμην οἰκοῦσιν ἄπασιν. Ὑμεῖς μὲν γὰρ τῷ Θεοῦ χάριτι οὐδεμιᾶς ἐδέεσθε λοιπὸν ἀποδείξεως, ἐρριζωμένοι κατὰ τὴν πίστιν· οἱ δὲ τὴν Ρώμην οἰκοῦντες, ἅτε πολλῆς τότε ἀσεβείας οὐσης ἐκεῖ, πλείονος ἐχρηζον βοηθείας. Διὰ τοῦτο καὶ Πέτρος καὶ Παῦλος καὶ μετ' ἐκείνους οὗτος ἐκεῖ πάντες ἐπέθησαν... ἵνα μολυνθεῖσαν τὴν πόλιν τοῖς τῶν εἰδώλων αἵμασι, τοῖς οἰκείους αἵμασιν ἐκκαθάρωσιν»²⁵.

Βεβαίως ὁ ἱερός Χρυσόστομος τιμᾷ καὶ γεραίρει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, κυρίως διότι παρ' αὐτῇ ἦσαν ἐναποτεθειμένα τὰ ἅγια λείψανα τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου²⁶. Συγκρίνων ὅμως αὐτὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας, δίδει τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν δευτέραν²⁷, ἣ ὁποία πρώτη αὐτῇ ἔσχε τὴν μεγάλην τιμὴν νὰ ἀποκτήσῃ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον ὡς πρῶτον ἐπίσκοπον αὐτῆς. «Ἐν γὰρ καὶ τοῦτο πλεονέκτημα τῆς ἡμετέρας πόλεως, τὸ τῶν ἀποστόλων τὸν κορυφαῖον λαβεῖν ἐν ἀρχῇ διδάσκαλον. Ἐδει γὰρ τὴν πρὸ τῆς οἰκουμένης ἀπάσης τὸ τῶν χριστιανῶν ἀναδησαμένη ὄνομα, τὸν τῶν ἀποστόλων πρῶτον ποιμένα λαβεῖν». Ἐὰν λοιπὸν ἐτίθετο ζήτημα διαδοχῆς τοῦ πρωτείου τοῦ Πέτρου ἀσφαλῶς ἢ θέσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας θὰ ἦτο πλεονεκτικωτέρα τῆς Ρώμης²⁸.

(Συνεχίζεται)

Κ. Δ. ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ, δ. Θ.

25. Εἰς τὸν ἅγιον ἱερόν. Ἰγνατίον... 4. P.G. 50, 593

26. Εἰς Ρωμ. ὁμιλ. 32, 2. P.G. 60, 678.

27. Εἰς τὸ ρητὸν «ἐγένετο...» ὁμιλ. 4.1. P.G. 56,120 «Ταῦτα λέγω αἰεὶ, καὶ λέγων οὐ παύσομαι· ὅτι ἐγκώμιον τῆς πόλεως τῆς ἡμετέρας, οὐκ ὅτι σύγκλητον ἔχει, καὶ ὑπάτους ἀριθμεῖν ἔχομεν, οὐδ' ὅτι ἀνδριάντας πολλούς, οὐδ' ὅτι ὠνίων ἀφθονίαν, οὐδ' ὅτι θέσεως ἐπιτηδεύουσα· ἀλλ' ὅτι δῆμον ἔχει φιλήκοον, καὶ ναοὺς Θεοῦ πεπληρωμένους, καὶ ἡ Ἐκκλησία μᾶλλον τρυφᾷ καθ' ἑκάστην ἡμέραν λόγον ρέοντα καὶ πόθον οὐδέποτε κορεννύμενον. Ἡ γὰρ πόλις οὐκ ἀπὸ τῶν οἰκοδομῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ἐνοίκων θαυμάζεται. Μὴ μοι λέγε, ὅτι ἡ Ρωμαίων πόλις μεγάλη τῷ μεγέθει· ἀλλὰ δεῖξόν μοι ἐκεῖ οὕτω λαὸν φιλήκοον. Ἐπεὶ καὶ τὰ Σόδομα πύργους εἶχεν, ἡ δὲ καλύβη Ἀβραάμ· ἀλλ' ἐλθόντες οἱ ἄγγελοι τὰ μὲν Σόδομα παρέδραμον, ἐπὶ δὲ τὴν καλύβην κατήχθησαν. Οὐ γὰρ οἰκῶν περιφάνειαν ἐζήτουν, ἀλλὰ ψυχῆς ἀρετὴν περιήσαν ζητοῦντες καὶ κάλλος. Οὕτω δὲ καὶ ἄλλως ἡ ἔρημος εἶχε τὸν Ἰωάννην, ἡ δὲ πόλις τὸν Ἡρώδη· διὰ τοῦτο ἡ ἔρημος πόλις ἐγενήθη ὑνωμονεστέρα. Τὶ δῆποτε; Ὅτι οὐκ ἐν τοῖς κτίσμασιν ἡ προφητεία. Ταῦτα δὲ λέγω, ἵνα μηδέποτε πόλιν ἐγκωμιάσωμεν ἀπὸ πραγμάτων καταλυμένων. Τί μοι λέγεις οἰκοδομήματα καὶ κίονας; Ταῦτα τῷ παρόντι συγκαταλύεται βίω. Εἰσελθε εἰς ἐκκλησίαν καὶ βλέπε τῆς πόλεως τὴν εὐγένειαν. Εἰσελθε, ἰδὲ πένθητας ἐκ μεσονυκτίων μέχρι τῆς ἡμέρας παραμένοντας, βλέπε παννυχίδας ἱερὰς ἡμέρας καὶ νυκτὶ συναφθεῖσας, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ, οὔτε ἐν νυκτὶ τὴν τυραννίδα τοῦ ὕπνου, οὐκ τὴν ἀνάγκην τῆς πενίας φοβουμένων. Μεγάλῃ πόλις καὶ μητρόπολις τῆς οἰκουμένης. Πόσοι ἐπίσκοποι, πόσοι διδάσκαλοι ἦλθον ἐνταῦθα καὶ παιδεύοντες παρὰ τοῦ λαοῦ ἀναχωροῦσι καὶ τὸν νόμον τὸν ἐμφυτον ἐνεῦθεν μεταφουτεῦσαι παρασκευάζονται; Ἐὰν λέγῃς μοι ἀξιώματα καὶ χρημάτων περιουσίαν, ἀπὸ τῶν φύλλων τὸ δένδρον ἐπαινεῖς καὶ οὐκ ἀπὸ καρποῦ. Ταῦτα δὲ λέγω οὐ κολακεύων ὑμῶν τὴν ἀγάπην, ἀλλὰ τὴν ἀρετὴν ὑμῶν ἀνακηρύττων. Μακάριος ἐγὼ δι' ὑμᾶς. μακάριοι ὑμεῖς δι' ἑαυτοῦς».

28. Πρὸς Ο. Cullmann, ἐνθ' ἄν. σελ. 260

21. Περὶ Ἱερωσύνης, λογ. 2,1 P.G. 48, 632.

22. Πρὸς Π. Χρήστου, Ἰωάννου Χρυσόστομου οἱ περὶ Ἱερωσύνης λόγοι. Εἰσαγωγή—κειμ. μετάφρ.—σχόλια, Ἀθήναι 1953 σελ. 54 ὑπ. 3. «Προετιμήσαμεν τὴν γραφὴν, «μετ' ἐκείνου» ἀντὶ τοῦ «μετ' ἐκείνων», πρῶτον διότι καὶ ἡ ἀρχαία λατινικὴ μετάφρασις ἔχει «Petro deinceps ceterisque» καὶ δεύτερον διότι ὁ Χρυσόστομος ὁμιλεῖ περὶ ἀμέσου ἀναθέσεως (ἐγχειρίσεως) τῶν προβάτων ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς μαθητάς του» Πρὸς Chr. Baur, Der hl. Joh. Chrysostomus und seine, Zeit, München 1929 τομ. I σελ. 289 ἔξ.

23. Πρὸς Chr. Baur, ἐνθ' ἄν. τομ. I σελ. 290. Πρὸς J. A. Nairn, Περὶ Ἱερωσύνης of St. John Chrysostom, Cambridge 1906, 27 Note 18, καθ' ὅν ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὑπὸ τὰς λέξεις «τοῖς μετ' ἐκείνων» ἐννοεῖ «bishops in every country and every age».

24. Ὡς παρατηρεῖ γενικώτερον ὁ O. Cullmann, Petrus, Jünger — Apostel — Märtyrer. Zürich 1952 σελ. 260. «Die Geschichte des Urchristentums berechtigt uns in keiner Weise zur Annahme, Petrus sei deshalb nach Rom gekommen, um das Primat dorthin zu verlegen».

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΤΑΙΣ ΦΥΛΑΚΑΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΙΚΟΙΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΣΙ *

Δ'
ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΑΛΛΟΥ
Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Υπάρχει προστασία σώματος και θεραπεία υλικών αναγκών. 'Αλλ' υπάρχει περισσότερο της προστασίας του σώματος ή της ζωής ή σωτηρία της ψυχής, ή οποία απλείον έσσι της τροφής... (Ματθ. ε' 25) ως είπεν ο Κύριος. Προστατεύοντες ένα άνθρωπον, οφείλομεν να προσέξωμεν κυρίως την ψυχήν του. 'Αλλ' ίδου ότι τούτο προσκρούει προς τας θανατικές εκτελέσεις, ως θα ίδωμεν. Σπαραγμόν καρδίας αισθανόμεθα επί τῇ ἀπωλείᾳ μιᾶς ψυχῆς, ἥτις ἀπέρχεται ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀμετανόητος. Καί ἐάν τούτο εἶναι ἐκδηλον, τίς θά ἐτόλμα νά ἀναλάβῃ τήν εὐθύνην τῆς διακοπῆς τοῦ νήματος τῆς ζωῆς, πρὶν ἢ οὗτος μετανοήσῃ, καί μάλιστα καθ' ἣν στιγμήν ὁ Πανάγαθος παρατείνει τήν ζωὴν του, διὰ τὴν μετανοίαν του;

Καί ὅμως ἔχομεν ἀφαίρεσιν τῆς ζωῆς διὰ τῶν ἐκτελέσεων ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ἥτις, διὰ λόγους τάξεως καί ἀσφαλείας καί δικαίου, δὲν ἀπομονώνει μόνον τὸν ἐνοχόν, ἀλλὰ διατάσσει ἐν ἀνάγκῃ καί τὴν ἐκτέλεσιν.

Δὲν θά λησμονήσω ποτὲ τὴν σκηνὴν ἐκείνην καθ' ἣν, προκειμένου ν' ἀναχωρήσω πρὸς ἐπίσκεψιν μιᾶς μεγάλης ἐπαρχιακῆς Φυλακῆς, καί ἀφοῦ κατὰ τὴν συνήθειάν μου, πρὶν ἢ ἐκκινήσω, ἤνοιξα τὴν Γραφὴν μου ν' ἀναγνώσω, μετὰ προσευχῆν, μίαν περικοπὴν, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἡμερολογίου μου, τοῦ ἔχοντος ὀρίσει τὸ ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας καί τὸ ἐδάφιον πρὸς ἀποστήθισιν, συνέπεσε τὸ ἐδάφιον 11 τοῦ ψαλμοῦ Οἱ ἄς ἔλθῃ ἐνώπιόν σου ὁ στεναγμός τῶν δεσμιῶν· κατὰ τὴν μεγαλωσύνην τοῦ βραχίονός σου σώσον τοὺς καταδικασμένους εἰς θάνατον... θέλομεν ἀναγγέλλει τὴν αἴνεσίν σου». 'Αλλὰ δὲν ἦτο τυχαῖον τὸ γεγονός, καθὼς ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ότι μόλις ἔφθασα εἰς τὴν φυλακὴν, ἔλαχε νά εἰσέλθω πρῶτον εἰς τὸν θάλαμον τῶν μελλοθανάτων, οἱ ὁποῖοι ὁμοφώνως ἐζήτησαν τὴν μεσολάβησίν μου διὰ τὴν παροχὴν εἰς τούτους τοῦ εὐεργετήματος τῆς χάριτος.

Καί ἐνῶ, ἐνθυμηθεὶς τὸ ἄνω ἐδάφιον τοῦ ψαλμοῦ, τοὺς παρεκάλουν θερμῶς νά στρέψουν πρὸς τὸν Θεὸν τὴν καρδίαν των καί νά τὸν ἐκετεύσουν μετὰ πίστεως, ἀνελογίσθην τότε καί ἐγὼ τὴν οἰκτρὰν θέσιν μου καί εἶπον. 'Εάν οὗτοι οἱ μελλοθάνατοι ἔχουν λάβει διὰ τῆς μετανοίας καί πίστεως τὴν ἀπὸ Θεοῦ χάριν, τότε ὁ θάνατος εἶναι ἀμετάβαστος εἰς τὴν ζωὴν». ('Ιω. ε' 24). 'Εάν ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετον, ἡ παροχὴ τοῦ εὐεργετήματος τῆς χάριτος, ὅχι τόσον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς παρατάσεως τῆς ζωῆς, διότι ὁ θάνατος θά ἐπέλθῃ μίαν ἡμέραν, ὅσον ὡς εὐκαιρία

ἐνδεχομένης, τὴν αὖριον, μετανοίας καί ἐπιστροφῆς, ὅπερ, καθ' ἃ γνωρίζω, συνέβη πολλάκις, ἀποτελεῖ, μέγα καί ἀνεκτίμητον ἀγαθόν, τοῦ ὁποῦ ἤδη ἔστειρήθη ὁ ἐκτελεσθεὶς.

Καί ἡ μὲν ἐξουσία, ἥτις «οὐκ εἰκῆ τὴν μάχαιραν φορεῖ... ἐκδικος εἰς ὄργην τῶ τὸ κακὸν πράσσοντι» (Ρωμ. ιγ' 4), θά πράξῃ τὰ νόμιμα. 'Αλλ' ἡ μήτηρ 'Εκκλησία, δὲν πρέπει νά ἐνδιαφερθῇ διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ μελλοθανάτου, καί νά ἐπέμβῃ κατὰ καθήκον, ἵνα μὴ συμβῇ τὸ μοιραῖον καί ἀνεπανόρθωτον κακὸν τῆς ἐπακολουθούσης ἀπωλείας τῆς ψυχῆς; Αἱ ἀνήσυχτοι αὐταὶ σκέψεις μοῦ ἤλθον τὴν στιγμὴν ἐκείνην. ἀλλὰ πολὺ περισσότερο, ὅταν ἀντίκρισα πρὸ τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος ὄχι σάρκας καί σώματα, ἀλλὰ ψυχάς, αἵτινες κατ' ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐκ κατ' ὄψιν, κρινόμεναι, καί κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, «ὁ δὲ μὴ πιστεύων ἤδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ» ('Ιω. γ' 18), εἶχον ἀπέλθει μετὰ τὴν πίστιν τῆς ἀπιστίας καί ἀρνήσεως.

Καί ὁ μὲν ἐνοχός κατὰ τὰ κριτήρια τῆς ποινικῆς καί ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης οὕτω πως ἐτιμωρήθη. 'Αλλὰ τίς δύναται, δικαιότερον κρίνων, νά ὑποστηρίξῃ ὅτι δὲν εἶναι καί ἄλλοι ὑπαίτιοι τῆς καταστάσεως ταύτης, καί συνεπῶς καί ἐνοχοί, ἐν τῇ παραβάσει τῶν ἃ ἔδει νά ἐκτελέσουν οὗτοι καθήκοντων των, τὰ ὁποῖα, καθ' ὅσον θά ἐξηγητοῦντο, θά εἴρισαν τυχρὸν ἀπήχησιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἤδη βεβαρυμένου, θά ἐπέδρων εἰς αὐτὸν καί θά μετέβαλλον τὸν ροῦν τῆς ζωῆς του, τὴν ὁποῖαν κατεβρόγγχισαν ὁ Ἄδης τῆς ἀπιστίας καί τοῦ ἐγκλήματος;

Καί διὰ τὸ ὁμολογήσω συγκεκριμένως, μήπως ἔτυχε τῆς δεούσης πνευματικῆς χειραγωγίας καί στοργῆς καί μεταχειρίσεως ἐκ μέρους τῶν ἐντεταλμένων πρὸς τούτο, καί, ὡς ἀκατήχητος, συνεπῶς, καί ἀκατάρτιστος, παρασυρθεὶς, ἔπεσε ὡς θῦμα τοῦ κακοῦ περιβάλλοντος εἰς τὴν παγίδα τοῦ πάντοτε ἔλλοχεύοντος ἐχθροῦ, ὅστις τοῦ ἐδηλητηρίασε τὸ φρόνημα καί τὴν ψυχὴν; Ἡ μήπως εἶναι μικρὸς πειρασμός ὁ σκανδαλώδης βίος τῆς κοινωνίας καί δὴ ἐνίων ἐκ τῶν αὐτοκαλουμένων Χριστιανῶν, διὰ νά μὴ εἴπω καί ἐκ τῶν ὀργάνων τῆς 'Εκκλησίας, τῶν ἀψηφόντων δυστυχῶς τὸ μέγεθος καί τὰς συνεπείας τοῦ σκανδάλου, καθ' ἃ ὁ Κύριος εἶπεν «οὐαὶ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται...» (Ματθ. ιη' 7), καί ὁ ὁποῖος βίος ὀλεθρίως ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος τῶν ἀσθενῶν τῇ πίστει, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ἀστοιχειώτως ἔχοντων ὡς πρὸς τὸ θρησκευτικὸν φρόνημα;

Καί δὲν γνωρίζω ἐάν τὴν ἀκρίβειαν τῶν σκανδάλων δυνάμεθα νά ἀμφισβητήσωμεν, ὅταν εἴτε συζητοῦνται ταῦτα, καί μάλιστα θεωρητικῶς εὐρύτατα εἴτε ἐπιβεβαιοῦνται καί ἐκ πνευματικῆς πλευρᾶς.

Τίς δύναται ν' ἀμφιβάλῃ εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἂν εἴχομεν ἄλλην ἐξέλιξιν εἰς τὸν χαρακτήρα τῶν συναν-

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 26.

Θρώπων μας, εάν, πριν ή ο έχθρος σπείρη τὰ ζιζάνια του, ἐσπείρετο παρ' ἡμῶν ὁ θεῖος λόγος ἐν ἀφθονία, ὅποτε θὰ εἶχε τὴν δύναμιν τῆς ἀντιδράσεως καὶ κατὰ τοῦ πειρασμοῦ, κατ' αὐτῆς τῆς πλάνης, ὡς καὶ κατὰ τῆς ὑλιστικῆς κοσμοθεωρίας; Πόσοι ἐκ τῶν ἐν φυλακαῖς δὲν ὡμολόγησαν τὴν δύναμιν καὶ αὐτῆς τῆς στοιχειώδους κατὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν ὀρθοσκευτικῆς κατηχήσεως καὶ ἀγωγῆς, ἥτις καὶ ἀπέτρεψε τῆς διαπράξεως ἐγκλημάτων, καὶ εἴαν ἔπαινον τὴν ἡσθάνθησαν μετὰ τὸ ὄλισθημά των πρὸς ἀφύπνισιν; Γεγονός τὸ ὁποῖον θὰ ἔχουν ἀσφαλῶς νὰ ἐπιβεβαιώσουν καὶ οἱ συστηματικῶς ἐργασθέντες εἰς τοὺς κατηχητικούς καὶ ποιμαντικούς τομεῖς των.

'Ἄλλ' ὁ σπόρος τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ἔπεσε, καὶ τὰ ζιζάνια ἐσπάρησαν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ «ἐν τῷ καθέθειν τοὺς ἀνθρώπους» ἀλλὰ καὶ τὸν γεωργόν, καὶ ὁ ἀταλαίπωρος ἄνθρωπος» εἶναι ἔρμαιον τῶν κακῶν τοῦ ἐνστίκτων καὶ τῶν ἐξωγενῶν κακῶν παραγόντων. Εἶναι «ὁ σαρκικός πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἀμαρτίαν», ὁ «αἰχμάλωτος ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἀμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί του» (Ρωμ. ζ' 7-24). Οὗτος δὲν ἠξιώθη νὰ εὐρεθῇ ὑπὸ τὴν ἀναγεννητικὴν δύναμιν τῆς χάριτος, διὰ νὰ λυτρωθῇ, ἀναβοῶν τὸ «εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ»... «ὁ γὰρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠλυθέρωσε με ἀπὸ τοῦ Νόμου τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου» (Ρωμ. ζ' 25-33). Καὶ τώρα διέπραξε τὸ ἀπαίσιον ἐγκλημα, ὦ! τί λέγω; φόνους (ὄχι φόνον), καὶ μετὰ τὸ φοικτότερον ὄλων ἐπακόλουθον, ὄχι τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ψυχῆς, ἀφοῦ δὲν ἐπειραματίσθη, οὗτος τὴν χάριν τῆς λυτρώσεως, πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του, δι' ἣν εἶπεν ὁ Κύριος τοὺς βαρυσημάντους ἐκεῖνους λόγους «τί ὠφελήσει ἄνθρωπον, εἴαν κερδήσῃ... κλπ.» (Μάρκ. η' 36).

'Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ ἐνεργήσας οἰκεία βουλήσει, εἶναι καὶ ὁ ἀπολύτως ἐλευθέρως διαπράξας τὸ κακόν, δι' ὃ ἀξία ὧν ἔπραξεν ἀπολαμβάνει, ἢ μήπως πρέπει νὰ καταλογισθῇ εὐθύνη καὶ εἰς κάποιον ἄλλον ἢ καὶ ἄλλους; Ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ἀπαντήσω, κατὰ τὴν ἐμὴν συνείδησιν κρίνων, καταφατικῶς. Καὶ οὗτοι εἶναι, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, οἱ ἀπεσταλμένοι διὰ τὴν σποράν, οἱ ὠπλισμένοι μετὰ τὸ πνευματικὸν ὄπλον τῆς ἀναγεννώσεως σπορᾶς ἀφθάρτου» (Α' Πέτρο. α' 23), τῆς δυναμίτιδος ἢ καλύτερα ἀτομικῆς δυνάμεως, «δύναμις γὰρ Θεοῦ ἐστὶ πρὸς σωτηρίαν» (Ρωμ. α' 16), εἶναι ἐκεῖνοι πρὸς οὓς ὁ Κύριος εἶπε: «Ἴδου δέδωκα τοὺς λόγους μου εἰς τὸ στόμά σου. Ἴδου καθέστηκά σοι σήμερον ἐπὶ ἔθνη καὶ βασιλείας, ἐκρίζουν καὶ κατασκάπτειν καὶ ἀπολύειν καὶ ἀνοικοδομεῖν καὶ καταφυτεύειν» (Ἱερ. α' 10).

'Ἐὰν λοιπὸν πταίῃ ὁ ἐγκληματίας, πταίωμεν καὶ ἡμεῖς, πταίει καὶ τὸ περιβάλλον καὶ ἡ ἀμαρτωλὴ καὶ ἄστοργος ἐν πολλοῖς κοινωνία, πταίει καὶ ὁ κίβδηλος Χριστιανός. 'Ἄλλ' ὡς τοιοῦτοι, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀναλογισθῶμεν σοβαρῶς τὴν εὐθύνην μας, καὶ μάλιστα εἴαν ἀνακρίνωμεν ἑαυτοὺς μετὰ τοὺς θεοπνεύστους λόγους τοῦ προφήτου Ἱερεμίου τοῦ κεφαλαίου λγ', καὶ ἔχωμεν ἐμβαθύνει εἰς τὸ λυτρωτικὸν

καὶ ἀγιαστικὸν νόημα τῶν θείων λόγων τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Παύλου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, διὰ νὰ ἐκφραζώμεθα καὶ ἡμεῖς μετὰ τὸν θεῖον παλμὸν (ὡπὲρ Χριστοῦ οὖν πρεσβεύομεν ὡς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦντος δι' ἡμῶν: (ὅποια τιμὴ δι' ἡμᾶς!) δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ, καταλλάγητε τῷ Θεῷ: τὸν γὰρ μὴ γνόντα...» (Β' Κορ. ε' 20-21).

Τότε δὲν δυνάμεθα, ἐλαφρᾶ τῇ συνειδήσει, νὰ ρίψωμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τοῦ ὑπὸ ἐκτέλεσιν τὸν λίθον τοῦ ἀναμαρτήτου. Ἄλλὰ καὶ εἴαν δὲν πράξωμεν τοῦτο, δὲν δυνάμεθα ν' ἀποσεισώμεν τὴν εὐθύνην διὰ τῆς σιωπῆς μας, καὶ χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῶμεν διὰ τὴν ἀπώλειαν μιᾶς ψυχῆς. Καθὼς ἐπίσης εἴμεθα ἔνοχοι, εἴαν δὲν ἐπιμεληθῶμεν ἵνα ἀποδεσμεύσωμεν καὶ ψυχικῶς τὸν σωματικῶς κρατούμενον, ὅπως καὶ τὸν σωματικῶς ἐλεύθερον ἀλλὰ ψυχικῶς δοῦλον τῆς ἀμαρτίας (Ἐκκλ. ι' 7), ἀνευ τῆς στοργικῆς καὶ θεραπευτικῆς μεταχειρίσεως τοῦ εἰς τοὺς ληστὰς ἐμπεσόντος καὶ ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας θανασίμως πληγθέντος, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου.

'Ἐὰν τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, εἶναι, καθ' ὃ ταπεινῶς φρονῶ, ἐλαφρυντικά διὰ τὸν κροτούμενον, τότε πῶς δύναται νὰ συμβιβασθῇ ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν, ἀφοῦ αὕτη ἀποτελεῖ τὸ ἀπόλυτον, ἐνῶ ἡ ἐνοχὴ τοῦ ἐγκληματίου ὑπέχει τὸν χαρακτῆρα τῆς σχετικότητος, εἰς ἣν προσιδιάζει μᾶλλον ἢ ποινὴ τῶν ἰσοβίων, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς διὰ βίου ἐγκαθειρέξεως τοῦ ἐνόχου, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀμετανοήτου καὶ ἐπικινδύνου; Καὶ ὑπεστηρίχθη ἡ ποινὴ τῶν ἰσοβίων δεσμῶν ὡς ἡ βαρυτάτη πασῶν τῶν ποινῶν (Ferri). Δεδομένου δὲ ὅτι ὑπάρχει καὶ ὁ τύπος τοῦ ἀβελτιώτου, ψυχικῶς διεφθαρμένου, ἀνωμόλου, ἠθικῶς ἐγκληματίου, ὁ τελευταῖος οὗτος φρονεῖ ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἐξασφάλισιν ἀπ' αὐτῶν τῆς ἐνόμου τάξεως, ἡ ἐπ' ἀόριστον ἀπομόνωσις μετὰ σοβαρὰς ἐγυρῆσεις, δύναται, ν' ἀναπληρῶσθαι τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Ὁ δὲ Αἰδουσιμώτατος Οὐίλλιαμ Τζίλμπερτ, τέως ἐφημέριος τῶν Φυλακῶν Οὐασινγκτόνος, λέγει ὅτι οἱ φονεῖς εἶναι πολὺ εὐκολώτερον νὰ μετανοήσωσι καὶ νὰ γίνουσι καλοὶ ἄνθρωποι, εἴαν καταδικασθῶν εἰς ἰσόβια δεσμὰ, παρὰ εἰς τὴν ἠλεκτρικὴν καρέκλαν ἢ θάλαμον ἀερίων». Οἱ πολέμιοι τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου ὑποστηρίζουν ὅτι «ἡ ἠπιότης τῆς ποινῆς δύναιται νὰ ἐπιδράσῃ ἐκεῖ ἔνθα ἀπέτυχε ἡ αὐστηρότης»

Εἶναι ἐπίσης γνωστὸν ὅτι ἡ θανατικὴ ποινὴ δὲν ἔχει ἐπιβληθῇ γενικῶς εἰς πολλὰ μέρη δὲν ὑφίσταται ἢ καὶ ἔχει καταργηθῇ αὕτη. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐγίνεν ἐσχάτως μία σταυροφορία ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τῆς θανατικῆς ποινῆς ὡς ἀντιθέτου πρὸς τὰς χριστιανικὰς ἀρχάς. Ἐποστηρίζομεν λέγουν οὗτοι, ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ, δὲν πρέπει νὰ καταστρέφεται, ἀπὸ ἄτομα ἢ πολιτείας... Εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὰς χριστιανικὰς ἀντιλήψεις, διότι σκοπὸς τῆς εἶναι νὰ ἀφαιρῇ τὴν ζωὴν ἀπὸ τὸν ἐγκληματίαν καὶ ὄχι νὰ νοθεύῃ διὰ τὸν ἐπαναφέρειν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς»

Παρ' ἡμῖν, διὰ νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὸ κρόσφατον παρελθὸν αἰ γινώμαι τῶν νομομαθῶν διχάζονται.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ νέα Ἐπιτροπή.

Μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀγανακτήσεως καὶ φιλελευθέρων ἀκόμη δημοσιογράφων διὰ τὴν ἀναισχοντίαν πολλῶν ἐκ τῶν προσφάτως προβληθέντων εἰς τοὺς ἀθηναϊκοὺς κινηματογράφους ἔργων, καὶ μετὰ τὴν δημοσίαν ἀπαγγελθεῖσαν ὑφ' ἐνὸς ἐκ τῶν δημοσιογράφων τούτων κατηγορίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς λογοκρίσιαις ταινιῶν «εἶναι ἀνίκανα ἢ ἀδιάφορα, ἀφοῦ φθάσαμε νὰ δοῦμε προβαλλομένη δημοσίᾳ τὴν ἀναισχοντίαν· σ' ὄλο τὸ θρασυτάτο ἀποκορύφωμά της», τὸ ἀρμόδιον Ὑπουργεῖον, ὡς ἀνεγράφη εἰς τὸν τύπον, ἀπεφάσισε τὴν ἀντικατάστασιν πολλῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης καὶ τὴν ἀνασύνθεσιν αὐτῆς, ἵνα αὐτὴ ἀσκήσῃ τὸ ἔργον αὐτῆς καλύτερον καὶ τελεσφορότερον.

Ἡ «Ἐκκλησία» φρονεῖ, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δέον εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην νὰ συμπεριλάβῃ καὶ ἐκπροσ-

ώπους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν κατ' ἐξοχὴν μορφωτικὴν δυνάμιν τοῦ ἔθνους, εἶναι ἀπαράδεκτον νὰ ἀγνοῖται εἰς ζητήματα ἔχοντα τοσαύτην σημασίαν διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὅθεν ὡς μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης δέον ἀπαιτιῶν νὰ ὀρισθῶν καὶ πεφωτισμένοι τινὲς ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας, λόγιοι, κεκτημένοι τὴν σχετικὴν μόρφωσιν καὶ ἔχοντες μεγάλην κοινωνικὴν πείραν.

Τὰ κριτήρια.

Ἐν συνεχείᾳ δέον νὰ τονισθῇ, ὅτι τὰ κριτήρια, διὰ τῶν ὁποίων μία κινηματογραφικὴ ταινία θὰ κριθῆται καὶ θὰ χαρακτηριζῆται ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς «κατάλληλος» ἢ «ἀκατάλληλος», δὲν εἶναι μόνον τὸ κατὰ πόσον αὐτὴ ἔχει ἢ δὲν ἔχει τολμηρὰς τινὰς καὶ «ρεαλιστικὰς» σκηνὰς, ἀλλὰ καὶ τὸ κατὰ πόσον ἢ ὅλη ἀτμόσφαιρα καὶ ὑφή αὐτῆς γεννᾷ βλαβερὰ αἰσθη-

Οὕτω ὁ ποινικολόγος Τ. Ἡλιόπουλος θεωρεῖ ἀήρικστα ἐνθαρρυντικὸν τὸν χαρακτηρισμὸν ἐν τῷ παρόντι ὡς περιττῆς τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, ὡς ἐκ τῆς κρατούσης ἀτυχῶς εὐχερείας καὶ τάσεως πρὸς τέλεσιν ἀνθρωποκτονιῶν. Οὕτω καὶ ὁ Συνταγματολόγος Ν. Ι. Σαρίπολος, ὅστις, καίτοι ἦτο πολέμιος φανατικὸς τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, ἐδέχετο μ' ὄλον τοῦτο, ὅτι αὐτὴ πρὸς τὸ παρὸν δὲν δύναται νὰ καταργηθῇ. Ἐπίσης ὁ Κ. Κωστής, καίτοι πολέμιος τῆς θανατικῆς ποινῆς, δὲν διστάζει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι «μόνον μετὰ τὴν σκόπιμον ὀργάνωσιν συστήματος φυλακῶν δύναται νὰ καταργηθῇ ἡ ποινὴ ἀνευ ἀνατροπῆς τῆς ἐνόμου τάξεως». Ὁ ἴδιος δὲ λέγει ὅτι «φονεύοντες τὸν βελτιούμενον ἐγκληματιᾶν, ἀδικοῦμεν, διότι οὗτος ἠδύνατο νὰ βελτιωθῇ. Φονεύοντες τὸν ἀβελτίωτον ἐκλαμβανόμεθα ὑπ' αὐτοῦ, στερουμένου τῆς συναισθησεως τοῦ πραγθέντος, ὡς ἀδικοῦντες». Ἐπίσης οἱ Βορὲς (Ἐρμηγ. ποιν. νόμου) καὶ Μεταξῆς (Σύστ. ποιν. Δικ.) εἶναι ἀκραιφνεῖς ἀντίπαλοι, ἀντιτιθέμενοι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν βᾶσιν τῆς ὑπάρξεως τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου. Εἶναι δὲ γνωστὴ εἰς τοὺς παλαιότερους ἡ δημοσιογραφικὴ ἔρυνα ἢ διενεργηθεῖσα τὸ 1932 ὑπὸ τῆς τότε Ἐφημερίδος «ἡ Φωνὴ τοῦ Λαοῦ» καθ' ἣν, ἐπὶ δύο συγκεκριμένων ἐγκληματιῶν, ἀπῆντησαν 566 ἐξ ὧν 242 κατὰ τῆς ἐκτελέσεως, οἱ δὲ 324 ὑπὲρ ταύτης, δικαιολογήσαντες ταύτην εἴτε λόγῳ ἐξιλεώσεως εἴτε λόγῳ τῆς γενικῆς μόνον προλήψεως. Εἰς τὴν ἐσχάτως δὲ γενομένην ἐπίσης παρ' ἡμῖν δημοσιογραφικὴν ἔρυναν, ὡς γνωστόν, ἐδιχάσθησαν αἱ γνώμαι, δεδομένου ὅτι ἄλλοι ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς οἱ δ' ἄλλοι κατὰ.

Ἐν συμπεράσματι δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι προκειμένου περὶ ἐκδόσεως ἀποφάσεως θανατικῆς ποινῆς, πρέπει νὰ ἀποβλέψωμεν καὶ εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἐγκληματιῶν καὶ εἰς τὴν δυνατότητα τῆς κοινωνίας πρὸς ἐφεύρεσιν ἄλλης προφυλάξεως, ἐν προκειμένῳ δὲ τὴν διὰ τῶν ἰσοβιῶν, μετὰ τὴν ἐξάν-

τησιν παντὸς μέσου πρὸς βελτίωσιν καὶ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του.

Πρόκειται πάντως περὶ πολυσχιδοῦς θέματος, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ λάβῃ τὴν καλυτέραν τακτοποίησιν, ἐν κυριαρχίᾳ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ διδάξαντος (Ματθ. ε' 38-39) καὶ ἐφαρμοσάντος Αὐτοῦ τούτου.

Τὴν ἐσχάτην ἐπιείκειαν, ἐκεῖ ὅπου ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν ἐπροβαλε νόμῳ καὶ πράγματι ἐπιβλητῇ, ὡς ἀναγινώσκομεν εἰς τὰς σκηνὰς τὰς ἐξιστορουμένας ἐν Λουκ. θ' 51-56 καὶ Ἰω. η' 1-11, ἐφαρμοζομένου τοῦ κανόνος Α' Θεσσ. ε' 14-15.

Πάντως ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἔχει νὰ μελετήσῃ καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς λήψεως νομοθετικοῦ μέτρου ἐπιεικεστέρου, δεδομένου ὅτι ἔχομεν πολλὰ παραδείγματα βραδυπορησάντων ἐν τῇ μετανιᾷ μελλοθανάτων, καὶ οἱ ὁποῖοι μάλιστα ἐξελθόντες τῶν φυλακῶν μετὰ τὴν τελωνικὴν συντριβὴν καὶ μετάνοιαν, ἀπέβησαν χρήσιμοι πολῖται, ἀλλὰ καὶ ὑπόδειγμα Χριστιανῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον διεπίστωσα κατὰ τὴν μακρὰν ἐν φυλακαῖς ὑπηρεσίαν μου, ἀφοῦ ἐσώθησαν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς διὰ τοῦ εὐεργετήματος τῆς χάριτος. Ἦδη τελευτῶ μετὰ τὸ θεῖον ῥῆτόν «τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις· ὁ Κύριος ἐγγύς» (Φιλιπ. δ' 5), πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τῆς ἀποφυγῆς ἐγκλημάτων ἀπωλείας ψυχῶν («ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανεν») (Ρωμ. ιδ' 15), καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν ὅπως ἐκχυθῇ εἰς τὴν κοινωνίαν μας («πλειότερον φῶς»), καὶ τοῦτο εἶναι ἔργον παντὸς φωτισμένου χριστιανοῦ λογίου καὶ μὴ, φῶς τῆς «Θεοπνεύστου Γραφῆς», ἥτις εἶναι «ἀφέλιμος, πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἐλεγχὸν πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ ἵνα ἄρτιος ᾦ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος» (Β' Τιμ. γ' 16-17) ὅποτε καὶ τὸ ἐγκλημα προλαμβάνεται καὶ ζήτημα θανατικῆς ποινῆς δὲν θὰ ὑφίσταται.

Ἀρχμ. ΠΡΟΚΟΠΟΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ματα και βιώματα ἐν ταῖς ψυχαῖς τῆς μεγάλης μάξης τοῦ λαοῦ.

Ὑπάρχουν τολμηρὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα, ἂν και οὐδεμίαν τολμηρὰν σκηνὴν περιέχουν, μὲ τὴν ἀπατηλὴν, ψευδῆ και ὑποβλητικὴν των ἀτμοσφαιρῶν ἀσκοῦν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν εἰς τὴν ψυχὴν. Σκηνοθετοῦν κατὰ τοιοῦτον τρόπον τὰ περιστατικά, ὥστε νὰ δικαιολογῆται και νὰ ἐξωραϊζῆται ἡ ἁμαρτία, ἡ μοιχεία, ἡ διαφθορὰ και τὸ ἔγκλημα. Εἰς αὐτὰ κυρίως τὰ ἔργα, ἅτινα διὰ τῆς σαφούς και νοσοῦσης ἀτμοσφαιρας των και κατὰ τρόπον ὑπουλον κλονίζουσι τὰ ἀνώτερα ιδεώδη και ἰδανικά, πρέπει ἰδιαίτερος νὰ στραφῆ ἡ προσοχὴ τῆς νέας Ἐπιτροπῆς.

Ἐπειτα ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη δεόν νὰ κινηθῆ δραστηριώτατα πρὸς τεματισμὸν και ἐνός ἄλλου ἀπαράδεκτου κακοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου και ἄλλοτε ἐπεστήσαμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων. Πρόκειται διὰ τὴν κατὰ τὰ διαλείμματα τῆς προβολῆς «καταλλήλων ταινιών», τὰς ὁποίας παρακολουθοῦν παιδία, ἐπίδειξιν διαφημιστικῶν αἰσχυρῶν σκηνῶν ἐξ ἄλλων ταινιῶν, προσεχῶς προβληθησομένων, τοῦθ' ὅπερ συντελεῖ, ὥστε οὐδέποτε ὁ κινηματογράφος νὰ εἶναι κατάλληλος διὰ τὰ παιδία.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰσραήλ.

Καθημερινῶς ὁ τύπος μεταδίδει πληροφορίας περὶ τῆς ζωτικότητος τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ και περὶ τῶν σπουδαιωτάτων κοινωνικῶν και πολιτιστικῶν ἐπιτευγμάτων αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα κινοῦν τὸν θαυμασμὸν ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. Καὶ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ὁ δυναμισμὸς και ἡ ζωτικότης αὕτη εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἐμμονῆς και ἀφοσίωσης τοῦ λαοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων του.

Τοιοῦτοτρόπως τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ εἶναι ἔξοχον παράδειγμα, πιστοποιοῦν τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἔχει δι' ἓν ἔθνος ἡ Παράδοσις. Τοῦτο οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονώμεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες και ἰδίᾳ ὁ ἀπόδημος Ἕλλητισμός. Ὁ τυχὸν ἐξαμερικανισμὸς ἢ ἐξευρωπαϊσμὸς αὐτοῦ θὰ ἔχη ὡς συνέπειαν τὸν ἐκφυλισμὸν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, και τὴν ἀπώλειαν τῆς κατ' ἔξοχὴν Ἐθνοποιοῦ δυνάμεως, τὴν ὁποίαν περικλείει ἡ προσήλωσις εἰς τὰς παραδόσεις τῶν πατέρων μας.

Ἄδικοι ἀπόψεις.

Ἡ «Ἐκκλησία» ἐκφράζει τὴν βαθεῖαν τῆς λύπης διὰ τὰς εἰς τὴν στήλην τῶν Χρονικῶν δημοσιευομένας ἀπόψεις τοῦ βουλιγάρου καθηγητοῦ και ἀκαδημαϊκοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Τσαγκῶφ, ὅστις κατηγορεῖ τοὺς Ἕλληνας, ὅτι «διὰ καθαρῶς Ἐθνικιστικὸς λόγους» καταδιώκουν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τοὺς μοναχοὺς, οἵτινες δὲν εἶναι Ἕλληνες, και ἐμποδίζουν τὴν ἐγκατάστασιν αὐτῶν εἰς τὸν Ἄθω. Ὡς εἶναι φανερόν, αἱ ἀπόψεις αὗται εἶναι ὅλος ἄδικοι, διότι ἡ Ἑλλάς πάντοτε διεκρίθη διὰ τὴν ἑλληνικὴν παντός στοιχείον φανατισμὸν και μισαλλοδοξίας ἐναντίον τῶν ξένων μεινοτήτων. Εἰς οὐδεμίαν ἄλλην χώραν ὑπάρχει τοσαύτῃ ἀνοχὴ ἐναντι αὐτῶν. Οἱ ὄλγιοι περιορισμοί, οἵτινες ἐτέθησαν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, ἦσαν

ἀπολύτως ἀναγκαῖοι, μετὰ τὰς καταχρήσεις και τὰς ὑπερβασίας πολλῶν ἐκ τῶν Σλαβῶν μοναχῶν, οἵτινες ἦσαν ὄργανα πανσλαβιστικῶν ἐταιρειῶν και ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ μοναχοῦ ἐκρυπτοῦν ἐπιδιώξεις, οὐδεμίαν σχέσιν ἐχοῦσας πρὸς τὸ μοναχικὸν ιδεώδες.

«Τὸ ἔτος Παλαμᾶ».

Ἡ πρωτοβουλία τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσός» πρὸς καθιέρωσιν τοῦ ἔτους 1959 ὡς «ἔτους Παλαμᾶ», ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συμπληρώσεως ἑκατονταετίας, ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, εἶναι κατὰ πάντα ἀξιέπαινος και λαμπρὰ.

Ἀνεξαρτήτως τῶν ἐπιφυλάξεων, τὰς ὁποίας θὰ εἶχέ τις διὰ σημεία τινὰ τῆς Κοσμοθεωρίας τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, οὐδεὶς εἶναι δυνατὸν νὰ παραγνωρίσῃ, ὅτι οὗτος εἶναι «ἐκ τῶν μεγαλυτέρων πνευματικῶν φυσιογνωμιῶν, ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ἑλλάς κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισίον τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος μας» και ὅτι τὸ τεράστιον ἔργον του πάλλεται ἀπὸ θρησκευτικὰ βιώματα και «περικλείει εἰς ἀδιάσπαστον ἐνότητα τὴν παράδοσιν τοῦ Γένους ἀπὸ τὴν Ἀρχαιότητα και τὸ Βυζάντιον μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων». Ἐπειτα χαρακτηριστικὸν εἶναι, ὅτι τὸ ἔργον του ἐδέχθη μεγάλας ἐπιδράσεις ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου λατρείας και ὑμολογίας, τῆς ὁποίας αὐτοουσίου φράσεις μεταφέρει εἰς τὴν ποιήσιν του.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ «μεγάλῃ τιμητικῇ ἐπιτροπῇ» τοῦ ἑορτασμοῦ, τῆς ὁποίας ἐπίτιμοι πρόεδροι τυγχάνουν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν και ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, θὰ ὀργανώσῃ τὸ «ἔτος Παλαμᾶ» κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὸ ἐλεκτικὸν και ὑψηλὴς ἐμπνεύσεως περιεχόμενον τοῦ ἔργου τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ γίγαντος τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος νὰ ἔλθῃ πλησιέστερον πρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ μας, και ἰδίᾳ τῆς νεολαίας.

Ἀποπνέει τὸ ἄρωμα.

Νέα ἐκδήλωσις τῆς προβολῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος εἰς τὴν Δύσιν εἶναι ἡ κυκλοφορήσασα προσφάτως ἐν Freiburg τῆς Γερμανίας «Ἀρθολογία Νοελληνικῆς Πεζογραφίας», ἥτις ἀποτελουμένη ἐκ 418 σελίδων, κατηρτίσθη διὰ τῆς ἐπιμελείας γνωστῆς Ἑλληνίδος, ἥτις ἀκόπως ἐργάζεται διὰ τὴν ἐν Γερμανίᾳ διάδοσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ἡ Ἀρθολογία αὕτη περιλαμβάνει εἰς γερμανικὴν μετάφρασιν κείμενα—διηγήματα ἢ ἀποσπασμάτια ἐκ μυθιστορημάτων 44 νεοελλήνων πεζογράφων.

Παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ «Ἐκκλησία» θὰ εἶχεν ἐπιφυλάξεις διὰ τὸ ποῖον τινῶν ἐκ τῶν προτιμηθέντων ἔργων, δὲν πρέπει νὰ μελετῆ ἀπαρτήρητον, ὅτι ἐν τῇ Ἀρθολογίᾳ ταύτῃ ὡς πρότερον περιλαμβάνονται οἱ ἐκ τῶν πεζογράφων μας κλασικότεροι φορεῖς τοῦ Ἑλληνορθόξου πνεύματος, ἥτοι ὁ Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης και ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης. Οὗτω δίδεται εὐκαιρία εἰς τοὺς ξένους, νὰ ἀρχίσουν τὴν γνωριμίαν των μετὰ τῆς Νεοελληνικῆς πεζογραφίας διὰ τοῦ ἔργου τῶν δύο Ἀλεξάνδρων, ὅπερ ἀποπνέει

τελείως ἀνόθευτον τὸ ἄρωμα τῶν ἀγνῶν παραδόσεων τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας.

Διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν ἐφημερίων.

Ἡ «Ἐκκλησία» χάρει ὅλων ἰδιαιτέρως, διότι εὐρίσκεται εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀποστείλῃ δωρεὰν εἰς ὅλους τοὺς ἐφημερίους ἓνα καλαισθητικὸν τόμον, προσφάτως κυκλοφορήσαντα καὶ περιέχοντα ἀνατόπισιν τῆς μεταφράσεως τῶν «Περὶ Ἱερωσύνης» λόγων τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἧτις κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας ἐδημοσιεύετο ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἐφημέριος».

Ἡ «Ἐκκλησία» φρονεῖ ὅτι ὁ ἄριστος τρόπος, διὰ τοῦ ὁποῖου οἱ ἐφημέριοι θὰ ἐξοπλισθοῦν πνευματικῶς καὶ θὰ κατανοήσουν τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν των, εἶναι ἡ προσέγγισις πρὸς τὰς πηγὰς τῆς Ὁρθοδόξου ἀληθείας, ἡ δαφιλῆς μελέτη τῶν πατερικῶν καὶ νηπιτικῶν ἔργων καὶ ἡ οἰκειώσις τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους ταῦτα περιέχουν. Δι' αὐτὸ οὐ μόνον αἱ στήλαι τοῦ ἀποτελοῦντος παράρτημα τῆς «Ἐκκλησίας» «Ἐφημερίου» πάντοτε παρουσιάζουν ἐκλεκτὰς σελίδας ἐκ τῶν ἔργων τούτων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς δωρεὰν διανομῆς τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίου ἀρχίζει ἡ πραγματοποίησις τῆς ζωηρᾶς ἐπιθυμίας τῆς «Ἐκκλησίας», ὅπως αὕτη κατ' ἔτος ἀποστείλῃ δωρεὰν πρὸς τοὺς ἑαῖς μας τοῦλάχιστον ἓν βιβλίον τοιούτου περιεχομένου, ἀποβλέπον εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς βιβλιοθήκης των. Εὐχόμεθα δὲ ὀλοφύγως, ὅπως ἡ καρποφορία ἐκ τῆς μελέτης αὐτοῦ εἶναι πλουσιωτάτη.

Φάρος πνευματικός.

Πάντες, ὅσοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον καὶ ἀναγέννησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἶδον μετὰ μεγίστης χαρᾶς τὸ νέον Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ εὐρίσκεται εἰς τὸ Κέντρον τῆς Πρωτευούσης.

Ὡς ἐτόνισεν ὁ τελέσας τὸν ἐπὶ τοῖς ἐγκαταλίαις αὐτοῦ ἁγιασμόν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος, τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦτο θὰ εἶναι ὁ τηλαυγὴς πνευματικὸς φάρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅστις θὰ καταγάγῃ τὴν παιρίδα μας διὰ τῶν ζωοποιῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς ἀληθείας.

Ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦτο θαυμάζει τὴν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη συντελεσθεῖσαν πρόοδον, εἰς τὸν τομέα τοῦ χριστιανικοῦ ἐντύπου. Εἶναι δὲ εὐτύχημα, ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς λειτουργίας του τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος Βιβλιοπωλεῖον προσεῖλκυσε τὸ ἐνδιαφέρον πλείστον, τοῦθ' ὅπερ συνετέλεσεν, ὥστε ἡ κίνησις αὐτοῦ νὰ εἶναι λίαν ζωηρά.

Ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεται ὀλοφύγως, ὅπως τὸ νέον τοῦτο πνευματικὸν κέντρον πλουτίζηται συνεχῶς διὰ νέων ἐκδόσεων, ἀποβλεπουσῶν ἰδίως εἰς τὴν πνευματικὴν τροφοδοσίαν τῆς νεολαίας καὶ τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας, καὶ ἀποκτήσῃ παραρτήματα εἰς πάσας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἵνα γίνῃ ἡ κατ' ἐξοχὴν πνευματικὴ ἐστία τῆς Πατρίδος μας, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἶναι ἐντεταταμένη ἢ συνισταμένη καὶ ἡ πεμπουσία τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Ο ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΔΩΡΟΘΕΟΣ (†)

Τῆς 24ῃ τρ. μηνὸς ἀπεβίωσεν ὅλων ἀδοκῆτως ἐν Ἀθήναις, ἔνθα ἐπὶ τῇ προσφάτῳ συγκλήσει τῆς Ἱεραρχίας εὐρίσκετο, ὁ Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν κυρὸς Δωρόθεος. Ὁ ἀείμνηστος Ἱεράρχης, κατὰ κόσμον Δημήτριος Νάσκαρης, ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1905 ἐν Θεσπρωτικῷ τῆς Πρεβέζης, ἔνθα καὶ τὰ πρῶτα μαθήματα ἐδιδάχθη. Ἐν συνεχείᾳ ἐφοίτησεν εἰς τὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν Κορίνθου, εἶτα δ' ἐνεγράφη εἰς τὴν Ἱ. Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, ἔξ ἧς ἀπεφοίτησε ἐν ἔτει 1936.

Ἀσπασθεὶς τὸν μοναχικὸν βίον ἐκάρη μοναχὸς ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Βράχου Κορινθίας, χειροτονηθεὶς εἰς Διάκονον ἐν ἔτει 1929 ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου καὶ μετέπειτα Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Δαμασκηνοῦ. Ἡ χειροτονία του εἰς πρεσβύτερον ἐγένετο ἐν ἔτει 1933 ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης, ἐν ἣ τότε ἐφοίτα. Ὡς πρεσβύτερος ὑπῆρέτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγ. Τριάδος Χάλκης, εἶτα εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης τοῦ Πασᾶ Μπαξῆ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χαλκηδόνος καὶ τέλος, ἐπανελθὼν εἰς Ἑλλάδα ἐν ἔτει 1936, διωρίσθη ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Ἀθηνῶν, ἐν ᾧ ὑπῆρέτησε μέχρι τοῦ ἔτους 1943, ἀσκῶν συγχρόνως καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ Γραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐκτιμήσασα τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος, ἐξέλεξε τοῦτον Μητροπολίτην τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου ἐν ἔτει 1943. Ὁ ἀείμνηστος, κληθεὶς ἐν καιροῖς δυσχειμέροις ἵνα ποιμάνῃ τὴν ἀκριτικὴν ταύτην ἐπαρχίαν, ἐπέδειξεν ἱκανότητα καὶ εὐψυχίαν, ἡ δὲ ἐθνικὴ αὐτοῦ δρᾶσις ἔφερε τὸν ἀείμνηστον εἰς τὰς φυλακάς, ἔνθα ἐνεκλείσθη ὑπὸ τῶν κατακτητῶν. Ἐν ἔτει 1952 ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Ἱεραρᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν διαποιμασίαν τῆς Ἱεραρᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν, ἐπιδείξας καὶ εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ θέσιν τὸν αὐτὸν ζῆλον.

Ὁ θάνατος αὐτοῦ, ἐπισυμβὰς ἐν ὥραις ἀγῶνων τῆς Ἐκκλησίας, ἐπλήρωσε θλίψεως οὐ μόνον τοὺς κατοίκους τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Τρίκκης, ὑφ' ὧν ὁ ἐκλιπὼν ἠγαπάτο διὰ τὴν ἀπλότητα, τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ ἥθους, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ σορὸς τοῦ μεταστάντος μετεφέρθη εἰς Τρίκαλα, ἔνθα ἐτάφη ἐν μέσῳ ἐκδηλώσεων πολλῆς θλίψεως τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

Εἴη αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ.

Ο ΠΑΡΟΝΑΣΙΑΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (†)

Τῆς 25ῃ Ἰανουαρίου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν Ἀθήναις συνεπεῖα καρδιακῆς προσβολῆς ὁ Μητροπολίτης Παροναξίας κυρὸς Ἀμβρόσιος, κατὰ κόσμον Ἀνάργυρος Ν. Ἀντωνόπουλος. Ὁ ἀοίδιμος Μητροπολίτης ἐγεννήθη ἐν Σπάρτῃ κατὰ τὸ ἔτος 1882.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

1. Σύνοδος της 'Ιεραρχίας της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος.

'Η 'Ιερά Σύνοδος της 'Ιεραρχίας της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος, συνελθούσα έκτάκτως την 21ην 'Ιανουαρίου, κατόπιν του από 30.12.1958 Βασιλικού Διατάγματος, δημοσιευθέντος τῆ 7/1/1959 ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 5 Φ.Ε.Κ. (τεύχος Α), ἀπεφάσισεν ὅπως, ἐν ἐκτάκτῳ συνελεύσει αὐτῆς κατὰ τὸν προσεχῆ 'Οκτώβριον, συζητηθῆ ὁ ὅλος Καταστατικὸς Χάρτης, καθ' ὅσον ἐν ἐλαχίστῳ χρονικῷ διαστήματι εἶναι ἀδύνατος ἡ συζήτησις τῶν ἐν τῷ Β. Διατάγματι διατυπωθεισῶν διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου. Πρὸς τοῦτο καταρτίζει διὰ τῆς Διαρκoῦς 'Ιερᾶς Συνόδου 'Επιτροπείαν ἐκ 13 μελῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου 'Υδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης κ. Προκοπίου, ἐξ ὧν τὰ ἕξ θὰ εἶναι Μητροπολίται ἐκ τῆς Αὐτοκεφάλου 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, τὰ δὲ ἕτερα ἕξ ἐκ τῶν Νέων Χωρῶν, δεόν δὲ ἀπαραιτήτως τὰ ἡμίση τῶν μελῶν νὰ εἶναι ἐκ τῶν Συνοδικῶν Συνέδρων. Εἰς τὴν 'Επιτροπείαν ἀνατίθεται ἴνα, διὰ τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου, μεριμνήσῃ καὶ πληροφορηθῆ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐὰν τοῦτο συγκατατίθεται εἰς τὴν σύμπτυσιν καθορισσομένων 'Ι. Μητροπόλεων. Κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον

δεόν ὅπως τὰ πορίσματα τῆς 'Επιτροπείας διατυπωθησόμενα ἐν Προσχεδίῳ Καταστατικοῦ Νόμου ἀποσταλῶσιν εἰς τοὺς Σεβασμιωτάτους 'Ιεράρχας τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος.

'Ιερά Σύνοδος.

'Η διαρκῆς 'Ιερά Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 16ης 'Ιανουαρίου ἀπεφάσισεν, ὅπως συμφώνως τῆ ληφθείσῃ ἀποφάσει ὑπὸ τῆς Σεπτῆς 'Ιεραρχίας κατὰ τὴν προλαβοῦσαν 13ην τακτικὴν συνέλευσιν αὐτῆς, δι' ἧς τὸ τρέχον ἔτος 1959 ὠρίσθη ὡς ἔτος ἀντιαιρετικῶν κληθῶσιν εἰς 'Αθήνας ἐπὶ 10ήμερον ἀπὸ 2-12 Μαρτίου ἅπαντες οἱ ἱεροκήρυκες, ἴνα ἐν τῇ συνάξει αὐτῶν ἀναπτυχθῆ ἡ ἔννοια καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνος. Τὸ ὅλον πρόγραμμα τῆς διαφωτίσεως τοῦ 'Ορθοδόξου Πληρώματος ἐπὶ τῆς ἔννοιας τοῦ διαληφθέντος ἀγῶνος θὰ καταρτίσῃ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν μελῶν τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας καὶ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τοῦ 'Οργανισμοῦ καθηγητοῦ κ. Α. Φυτράκη καὶ τοῦ Θεοφίλ. 'Επισκόπου 'Αχαΐας κ. Παντελεήμονος.

'Αποστολικὴ Διακονία. Τὴν 1 μ.μ. ὡραν τῆς 16ης 'Ιανουαρίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν τῷ νεοτεκτῷ μεγάρῳ τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. (Σταδίου καὶ Δραγατσανίου 2) στεγασθέντος νέου Βιβλιοπωλείου τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας. Τὸν 'Αγιασμόν ἐτέλεσεν ὁ Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος κ. Θεόκλητος, ὅστις καὶ ὁμιλήσας μετὰ τὴν ἱεράν 'Ακολουσίαν ἐξήρε τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας καὶ ὑπεγράμμισε τὴν σημασίαν τοῦ ἐγ-

Τὰ ἐγκύκλια μαθήματα διήκουσεν ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ, τὰς δὲ γυμνασιακὰς του σπουδὰς ἔκαμεν ἐν 'Αθήναις. 'Εγγραφεῖς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν 'Αθηνῶν ἀπεφοίτησεν ἐξ αὐτῆς ἐν ἔτει 1908.

Εἰς τὰς τάξεις τῶν μοναχῶν εἰσήλθεν ἐν ἔτει 1906, καρεῖς μοναχὸς ἐν τῇ 'Ι. Μονῇ 'Αγίων Τεσσαράκοντα Σπάρτης. Τὸ αὐτὸ ἔτος ἐχειροτονήθη εἰς Διάκονον ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κυροῦ Μελετίου, ἐν ἔτει δὲ 1909 ἐχειροτονήθη εἰς πρεσβύτερον, ὑπηρετήσας ὡς ἱεροκέρυξ ἐν τῇ 'Ι. Μητροπόλει Σπάρτης μέχρι τοῦ ἔτους 1911, εἶτα ὡς ἐφημέριος καὶ ἱεροκέρυξ τοῦ 'Εφηβείου 'Αβέρωφ μέχρι τοῦ ἔτους 1933, τέλος δὲ ὡς 'Ιερ. Προϊστάμενος τοῦ 'Ι. Ναοῦ 'Αγίου Δημητρίου Ν. Φαλήρου (1933-1942). Παραλλήλως ὁ ἀείμνηστος εἰδίδαξε θρησκευτικὰ μαθήματα εἰς διάφορα ἐκπαιδευτήρια τῶν 'Αθηνῶν.

'Εν ἔτει 1942 ἐξελέγη ὑπὸ τῆς 'Ι. Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος Μητροπολίτης Κυθέρων, ποιμένας τὴν 'Ιεράν Μητρόπολιν ταύτην μέχρι τοῦ ἔτους 1946, ὅτε μετετέθη εἰς τὴν 'Ιεράν Μητρόπολιν Παροναξίας. 'Ο θάνατος εὔρε τὸν μεταστάντα ἐν 'Αθήναις, ἔνθα οὗτος ἐξετέλει Συνοδικὰ καθήκοντα, ἐπελθὼν δὲ ὅλος ἀπροόπτως καθ' ἣν στιγμὴν εἶχεν ἀναγγελθῆ ὁ θάνατος ἐτέρου 'Ιεράρχου, βαθύτατα ἐλύπησε τὴν 'Ελληνικὴν 'Εκκλησίαν, διότι αὐτὴ ἐστερηθῆ καὶ ἄλλου συνετοῦ 'Ιεράρχου, ἀγαπημένου καὶ τιμωμένου διὰ τὴν ἱεροπρέπειαν τοῦ ἡ-θους καὶ τὸ σεμνὸν τοῦ χαρακτῆρος.

'Η Νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη ἐν τῷ 'Ι. Μητροπολιτικῷ Ναῷ τῶν 'Αθηνῶν, χοροστα-

τοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου κ. Θεοκλήτου, παρισταμένων τῶν μελῶν τῆς 'Ι. Συνόδου καὶ πολλῶν ἐκ τῶν ἐνταῦθα παρεπιδημούντων 'Αρχιερέων. Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησε, Συνοδικῆ ἐντολῇ, ὁ 'Αρχιεπίσκοπος τῆς 'Ι. Συνόδου Παν. 'Αρχιμανδρίτης κ. Δαμασκηνὸς Παπαχρήστου.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, ὑπὸ βαθυτάτης ὀδύνης συνεχόμενον ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ ἀειμνήστου μέλους αὐτοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Παροναξίας

Κυροῦ 'Αμβροσίου

'Αποφασίζει ὅπως:

α) ἐκφρασθῶσι τὰ συλλυπητήρια αὐτοῦ πρὸς τοὺς οἰκείους τοῦ μεταστάντος·

β) ἀναρτηθῆ μεσίστιος ἢ σημαία καὶ ἀργήσῃσι τὰ γραφεῖα τοῦ 'Οργανισμοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας·

γ) παρακολουθήσῃσι τὴν κηδείαν τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου, τὸ προσωπικὸν τοῦ 'Οργανισμοῦ καὶ οἱ φοιτηταὶ τῶν Θεολογικῶν Οἰκοτροφείων τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας·

δ) διατεθῆ εἰς μνήμην Αὐτοῦ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὰ τροφεῖα ἐνὸς ἔτους δι' ἓνα ἄπορον φοιτητὴν τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Οἰκοτροφείῳ τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας καὶ

ε) δημοσιευθῆ τὸ παρὸν διὰ τοῦ Τύπου.

'Εν 'Αθήναις τῆ 26ῃ 'Ιανουαρίου 1959

'Ο Πρόεδρος

† 'Ο 'Αθηνῶν Θεόκλητος

'Ο Γενικὸς Διευθυντῆς

Καθηγητῆς 'Ανδρέας Φυτράκης

Άγ. Γεωργίου Έλευθερουπόλεως (Νέας Ίωνίας) τελετήν επί τη άποχώρησει του Πανος. Άρχιμ. κ. Γρηγορίου και τη έγκαταστάσει του Αίδεσ. κ. Δημ. Οικονόμου, ώμίλησεν έπίσης καταλλήλως, ιδιαιτέρως έξάρως τó έργον τής ένοριακής όργανώσεως και δράσεως. Τής τελετής ταύτης προέστη έκπροσωπών τον Μακ. Άρχιεπίσκοπον ó Θεοφιλ. Έπίσκοπος Άχαίας κ. Παντελεήμων.

Άρχιεπισκοπή Άθηνών.

— Τη 16η Ίανουαρίου ή Α. Μακαριότης ó Άρχιεπίσκοπος Άθηνών και πάσης Έλλάδος κ. Θεόκλητος έπεσκέφθη τον έν Άθήναις πρεσβευτην τής Γερμανίας.

Τó άπόγευμα τής αύτης ήμέρας ó Μακαριώτατος προήδρευσε συνεδρίας του Δ. Συμβουλίου του Τ.Α.Κ.Ε.

— Τη 17η του αύτου μηνός ó Μακ. Άρχιεπίσκοπος έδέχθη την τ. Υπουργον κ. Λίαν Τσαλδάρη και τον κ. Κιλπάτρικ, του Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών.

Τη αύτη ήμέρα την Α. Μακαριότητα έπεσκέφθη ó Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος και Έθνάρχης Κύπρου κ. Μακάριον.

— Τη 19η Ίανουαρίου ó Μακαριώτατος έδέχθη τον Ναύαρχον κ. Σαρρήν και τον Βουλευτην κ. Ίωάννου.

— Τη 20η Ίανουαρίου την Α. Μακαριότητα έπεσκέφθη ó κ. Κίνγκ του Π. Συμβουλίου των Έκκλησιών.

Τó άπόγευμα τής αύτης ήμέρας προήδρευσε συνεδρίας του Δ. Συμβουλίου του Ο.Δ.Ε.Π.

— Ο Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Κερνίτης κ. Χρυσόστομος κατά τον λήξαντα μήνα Ίανουάριον έλειτούργησε και ώμίλησε τās κατά Κυριακάς και έορτάς εις διαφόρους Ναούς των Άθηνών.

— Τη 5η Ίανουαρίου άνελθών εις τὰ Άνάκτορα ώρκισεν ένώπιον τής Α.Μ. του Βασιλέως και παρουσία του κ. Προέδρου τής Κυβερνήσεως τον κ. Παν. Κανελλόπουλον ώς αντιπρόεδρον τής Κυβερνήσεως και τον Ί. Τριανταφυλλάκον ώς Υφυπουργόν παρά τη Προεδρία τής Κυβερνήσεως.

Τη 11η Ίανουαρίου προέστη ώς έκπρόσωπος του Μακ. Άρχιεπισκόπου εις τó έν τῷ Μετοχίῳ του Παναγίου Γάφου τελεσθέν μνημόσυνον του άσιδίμου Πατριάρχου Έροσολύμων Τιμοθέου.

Τη 17η Ίανουαρίου προήδρευσε συνεδρίας του Μητροπολιτικού Συμβουλίου.

Τη 18η Ίανουαρίου κατ' έντολήν του Μακ. Άρχιεπισκόπου έχειροτόνησεν εις πρεσβύτερον έν τῷ Ιερῷ ναῷ Άγίου Δημητρίου Άμπελοκήπων τον Έροδιάκονον του ναού τούτου Γερβάσιον Λίτσαν.

Τη 22α Ίανουαρίου προήδρευσε συνεδρίας του Έπισκοπικού Δικαστηρίου.

Τη 24η Ίανουαρίου παρέστη ώς έκπρόσωπος του Μακ. Άρχιεπισκόπου εις τον έν Καλλιθέα Οίκον των τυφλών κατά την διανομήν των πτυχίων εις τους άποφοιτώντας τυφλούς τηλεφωνητάς.

— Ο Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Άχαίας κ. Παντελεήμων κατά τον μήνα Ίανουάριον έλειτούργησε και έκήρυξε τον θεϊον λόγον έν διαφόροις Ιεροίς Ναοίς τής Ιεράς Άρχιεπισκοπής Άθηνών.

Τη 2α Ίανουαρίου παρέστη ώς έκπρόσωπος του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου και ώμίλησεν έπικαιρώς κατά συγκέντρωσιν των συνεργούντων εις τó έργον τής χριστιανικής καλλιτεργείας τής νεολαίας, έν τη αίθουση του Δήμου Αιγάλεω.

Τη Κυριακή 4η Ίανουαρίου έκπροσωπών τον Μακαριώτατον Άρχιεπίσκοπον έλειτούργησε και ώμίλησεν εις τον Έρον Ναόν Άγ. Φωτεινής Νέας Σμύρνης, προστάς του έτησίου μνημοσύνου υπέρ αναπαύσεως τής ψυχής του άσιδίμου Μητροπολίτου Βερροίας Άλεξάνδρου, τελεσθέντος υπό του Δήμου Νέας Σμύρνης διά τους άγώνας του άποθανόντος, ούς ήγωνίσθη υπέρ των χριστιανών έν Μικρῷ Άσίῳ.

Τη 5η του αύτου μηνός έντολή του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου άντεπροσώπευσε Αυτόν κατά την έορτήν τής κοπής τής Βασιλόπιτας εις τον Κέντρον Άποκαταστάσεως Πολιτών Άναπήρων.

Τη 11η Ίανουαρίου, έντολή του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου έχειροθέτησεν, εις τον Έρον Ναόν Άγ. Παντελεήμονος, εις Άρχιμανδρίτην τον έφημέριον Άγίου Νικολάου Άχαρνών κ. Φώτιον Σταθάκην.

Αύθημερόν κομιστής των ευχών του Μακαριωτάτου Άρχι-

πισκόπου έπεσκέφθη και ώμίλησε εις τó Άνώτερον Κατηχητήκον Σχολείον τής Ένορίας Άγίου Κωνσταντίνου Όμοιοίας.

Τη αύτη ήμέρα έξεπροσώπησε την Α. Μακαριότητα τον Άρχιεπίσκοπον, εις την έν τη αίθουση του Παρνασσού δοθείσαν Μουσικοφιλολογικήν Διάλεξιν υπό του Συλλόγου των φίλων τής Βυζαντινής Μουσικής.

Τη 13η του αύτου μηνός έπεσκέφθη τó Έκκλησιαστικόν Όρφανοτροφείον Βουλιαγμένης και ώμίλησε προς τους τροφίμους.

Τη 15η Ίανουαρίου προήδρευσε του Συμβουλίου του Όρφανοτροφιακού Ναού Ταξιαρχών Πύλης Άγοράς (Γρηγορούσης).

Αύθημερόν προϋπήνησεν έκ μέρους του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου Άθηνών εις τó Άεροδρόμιον του Έλληνικού τον έπανελθόντα έξ Άμερικής Μακαριώτατον Άρχιεπίσκοπον και Έθνάρχην Κύπρου Κον Μακάριον.

Τη 16η του αύτου μηνός έξεπροσώπησε τον Μακαριώτατον Άρχιεπίσκοπον εις την έν τη Αίθουση τής Άρχαιολογικής Έταιρείας δοθείσαν διάλεξιν.

Τη Κυριακή 18η Ίανουαρίου παρουσία του Υπουργού Έθνικής Άμύνης και του Άρχηγού του Γενικού Έπιτελείου, έντολή του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου έθηκε τον θεμέλιον λίθον του μέλλοντος να οικοδομηθῆ Ένοριακού Έρου Ναού έν τῷ συνοικισμῷ Παπάγου.

Αύθημερόν έπεσκέφθη τὰ Κατηχητικά Σχολεία έν τῷ Ί. Ναῷ Άγ. Θωμᾶ Άμπελοκήπων, νουσητησας, καταλλήλως και κομισσας τās εύλογίας του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου προς Κατηχητάς και Μαθητάς.

Τη 19η προέστη συγκεντρώσεως των Τομεαρχών τής Ί. Άρχιεπισκοπής, συγκεντρωθέντων προς εξέτασιν διαφόρων θεμάτων πνευματικής έργασίας.

Τη 20η Ίανουαρίου ώμίλησε καταλλήλως και προέστη τής κηδείας του άποθανόντος Ιερέως Μιχαήλ Σαριδάκη.

Τη 21η του αύτου μηνός προήδρευσε τής Έφορευτικής Έπιτροπής του Όρφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

Τη 22α Ίανουαρίου έξεπροσώπησε τον Μακαριώτατον Άρχιεπίσκοπον εις την έκλογην προς βράβειυσιν των καλλιτέρων έκθέσεων μαθητών Γυμνασίων των τριών έν τη Πρωτεύουσῃ Έκπαιδευτικών περιφερειών.

Τη 25η του ίδιου μηνός προέστη ειδικής τελετής των Κατηχητικών Σχολείων, γενομένης έν τῷ Ιερῷ Ναῷ Άγ. Γεωργίου Νέας Ίωνίας, όμίλησας δεόντως.

Έγκύκλιος του Μακ. Άρχιεπισκόπου προς τους Τομεάρχας τής Ί. Άρχιεπισκοπής Άθηνών.

"Έχοντες υπ' όψην τó πνευματικόν έργον, τó όποιον έπιτελείται έν τη καθ' Ημᾶς Ιερά Άρχιεπισκοπή εις τους τομείς του Θεϊου Κηρύγματος, τής Ιεράς Έξομολογήσεως και των Κατηχητικών Σχολείων, ήχθημεν εις την άπόφασιν, όπως απαιτησώμεν περισσοτέρων έπιμελελημένην παρακολούθησιν τής λειτουργίας και άποδόσεως και των τριών αυτών τομέων προς τον σκοπόν τής πραιτέρω προαγωγής του πνευματικού έργου έν τη Ιερά Άρχιεπισκοπή.

Προς τον σκοπόν αυτών ανατίθεμεν προς ύμᾶς τον Τομεάρχην του Τομέως τής Ί. Άρχιεπισκοπής την Έποπτεϊαν επί του συντελουμένου έργου του Θεϊου Κηρύγματος, τής Ιεράς Έξομολογήσεως και των Κατηχητικών Σχολείων και καθιστώμεν ύμᾶς υπέθυνον έν προκειμένῳ.

Η μνημονευθείσα Έποπτεϊα και διά τους τρεις προαναφερθέντας πνευματικούς τομείς θέλει διενεργείσθαι ύφ' ύμῶν διά συγχών έπισκέψεων και έπιθεωρήσεων. Ωσαύτως διά την ύπαρξιν πλήρους και συνεχούς ενημερώσεως επί του προκειμένου, δέον όπως καταρτισθῆ παρ' έκαστου Τομεάρχην Άρχείου ειδικόν διά τó Θ. Κήρυγμα, διά την Ί. Έξομολόγησιν και διά τὰ Κατηχητικά Σχολεία. Έκαστον εκ των τριών αυτών Άρχείων δέον όπως ενημεροῦται όσον δυνατόν τó πληρότερον:

1) Έπί τής ποιότητος, άποδόσεως και προσόντων των Κηρύκων, του Θ. Λόγον των Έξομολόγων, των Κατηχητών.

2) Έπί των όρων διενεργείας του Θ. Κηρύγματος, τής Ί. Έξομολογήσεως, των Κατηχητικών Σχολείων.

3) Έπί τής έπιτυχίας ή μή, επί των πλεονεκτημάτων ή μειονεκτημάτων, επί των αναγκών, των έλλείψεων, των προβλημάτων κ.λ.π. των αφορώντων εις τó Θ. Κήρυγμα, την Ί. Έξομολόγησιν, τὰ Κατηχητικά Σχολεία.

4) Έπιπροσθέτως όσον άφορά εις την διενκόνησιν του Έπόπτον Τομεόχου διά την έποπτεϊαν επί των Κατηχητικών Σχολείων, δέον όπως ούτως ένημερώση τό Άρχείον των Κατηχητικών Σχολείων.

α) Διά του άριθμού των έγγραφέντων μαθητών.

β) Διά του άριθμού των παρακολούθόντων μαθητών.

γ) Διά του άριθμού των μέγρι τέλους του Κατηχητικού έτους παρακολουθόντων μαθητών.

δ) Διά της καταγραφής των εις έκαστον εκ των Κατηχητικών Σχολείων τελεσθεισών Θ. Λειτουργιών, Έ. Έξομολογήσεων, Έορτών, έκδρομών, Φιλανθρωπικών έκδηλώσεων κ.λ.π.

Ωσαύτως δέον όπως οι Τομεάρχαι.

α) Κοινοποιήσουν προς την Έ. Αρχιεπισκοπήν πάν ό,τι έκαστον εκ των δημιουργηθισομένων Άρχείων ήθελε περιλάβει.

β) Κοινοποιήσωσιν προς την Έ. Αρχιεπισκοπήν πάσαν συντελουμένην ένημέρωσιν ενός έκαστον εκ των εν λόγω Άρχείων.

γ) Υποβάλλωσιν προς την Έ. Αρχιεπισκοπήν κατά μήνα τακτικώς Έκθεσιν, περί της πορείας του έπιτερουμένου έργου των τριών μημηνοευνθέντων πνευματικών τομέων, ήτις Έκθεσις θα όμιλη γεχωρισμένως εις διαφορετικές σελίδας περί των άφορώντων εις τό Θ. Κήρυγμα, εις την Έ. Έξομολόγησιν και εις τά Κατηχητικά Σχολεία. Η παρακολούθησις και ούσιαστική Έποπτεϊα επί των τριών τομέων του πνευματικού έργου εν έκάστω Τομει της Έ. Αρχιεπισκοπής καθίσταται έφεξής έργον ύμών των Τομεαρχών, είμεθα δέ βέβαιοι ότι θα αναλάβητε αυτό μετά ίερου ζήλου και πολλής έπιμελείας, επειδή πάση θυσία τό όλον πνευματικό έργον πρέπει να όργανωθή, καθ' όστι άποτελεί την μόνην έλπίδα αναπτύξεως χριστιανικώς της Κοινωνίας.

Πρός Θεόν ενδέχτης ύμών.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Υπό της Α. Θ. Παναγιότητος του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Άθηνάγορα άπεστάλησαν άπολυτήρια Πιττάκια προς τους Σεβ. Συνοδικούς Μητροπολίτας Αίνου κ. Γερμανόν, Χαλδίας κ. Κύριλλον, Λαοδικείας κ. Μάξιμον και Ίμβρου και Τενέδου κ. Μελίτωνα. Διά των εν λόγω Πιττακίων παύονται ούτοι των Συνοδικών των καθηκόντων ως και πασών των Συνοδικών Έπιτροπών, εις άς έντυχχανον ούτοι μέλη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ό προσφάτως υπό της Βουλής του Βελιγραδίου ψηφισθείς Νόμος περί έθνικοποιήσεως των κατοικιών και των οικόπεδων δεν άφορά εις τά εκκλησιαστικά κτίρια.

Μία των άποφάσεων της προσφάτως συνελευθείσης Συνελεύσεως του Συλλόγου των Όρθοδόξων ιερών Γιουγκοσλαβίας άφορώσα εις τον καταστατικόν Χάρτην της Έκκλησίας Σερβίας έχει ως έξής: «Ό ώργανωμένος όρθόδοξος κλήρος θεωρεί, ότι πρέπει ή Σύνοδος της Ίεραρχίας και τό Πατριαρχικόν Συμβούλιον να εύρουν άπό κοινού τρόπον να συναντηθούν οι εκλελεγμένοι εκπρόσωποι του έπισκοπάτου των ιερών και του λαού, δια να συζητήσουν τάς άρχάς επί των όποιων θα πρέπει υπό τάς σημερινάς συνθήκας να βασιζέται ή εργάνωσις της Σερβικής όρθοδόξου εκκλησίας, να συμφωνήσουν, και μετά ταύτα να καταρτισθή νέον Καταστατικόν της Έκκλησίας, βάσει των υιοθετηθεισών άρχών, τό όποιον θα είσαγάγη δημοκρατικότητα και μεγαλυτέραν ζωτικήν δύναμιν εις την ανάπτυξιν της εκκλησιαστικής ζωής».

Κατά δέ την έπακολουθήσαν την άνάγνωσιν της είσηγήσεως συζήτησιν επί του θέματος «Η εργάνωσις της Έκκλησίας και ή εκκλησιαστική νομοθεσία» εν των μελών του Συλλόγου είπεν, ότι ούτος ζητεί την διαίρεσιν της εκκλησιαστικής εξουσίας και την διεύρυνσιν του νομοθετικού σώματος της Έκκλησίας διά πλειόνων εκπροσώπων αυτής.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Τό προεδρείον της Λαϊκής Βουλής της Βουλγαρίας άπέμειν εις τον «Προκαθήμενον της Βουλγαρικής Έκκλησίας» κ. Κύριλλον τό παράσπον του Κύριλλου και Μεθοδίου α' τάδεως, επ' εύκαιρία της συμπληρώσεως του 60 έτους της ήλιτίας του.

— Την 12ην Δεκεμβρίου 1958 ή ίερά Σύνοδος της Βουλγαρίας έλαβε την άπόφασιν όπως και κατά τό 1959 λειτουργήσουν τά τρία Συνοδικά ίαματικά κέντρα, ως και τά δύο κέντρα παραθερισμού. Εις ταύτα δικαιούνται θεραπείας ή άναπαύσεως οι ίερείς και τά μέλη των οικογενειών των, οι μοναχοί, και τό προσωπικόν της Ίερας Συνόδου και των εκκλησιαστικών Σχολών.

— Υπό τον τίτλον «Άθως παρελθόν-ένδοξον: παρόν-θλιβρόν μέλλον;» τό επίσημον όργανον της Έκκλησίας Βουλγαρίας «Σπερκόβεν Βέστνικ» έδημοσίευσε την 7ην Ίανουαρίου έ. έ. άρθρον του καθηγητού και άκαδημαϊκού πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Τσαγκώφ. Εις τό πρώτον μέρος του άρθρου ό καθηγητής Τσαγκώφ τονίζει ότι τό Άγιον Όρος είναι φρούριον εύσεβείας και ενεργού πίστεως και χριστιανικού πατριωτισμού, φυτώριον χριστιανικής παιδείας και λογοτεχνίας, κέντρον και έξοχον μνημειον της χριστιανικής τέχνης, κέντρον της θρησκευτικο-στοχαστικής και πνευματικής ζωής όλοκλήρου της εύρωπαϊκής όρθοδόξου Άνατολής, παγχριστιανικόν και πανορθόδοξον σεμνείον πολύτιμον, και ίερόν κέντρον, τόσον διά τους Έλληνας όσον και διά τους άλλους όρθοδόξους λαούς και Έκκλησίας της Άνατολικής Ευρώπης. Εις τό δεύτερον μέρος του άρθρου ό καθηγητής Τσαγκώφ ίσχυρίζεται ότι τό Άγιον Όρος ιδίως επό της έποχής του Κ' αιώνος και έντευθεν εύρίσκειται εν παρακμή· πράγμα τό όποϊον φαίνεται εκ της μεγάλης μειώσεως του άριθμού των μοναχών του Άθω (τό 1913 ό Άθως ήρίθμει 10. 200 τό δέ 1952 μόνον 1.600 μοναχούς). Η παρακμή του Άγίου Όρους όφείλεται κατά τον καθηγητήν Τσαγκώφ εις τό πνεύμα της έποχής, την εν Ρωσία, Ρουμανία, Βουλγαρία και Σερβία άπαλλοτριώσιν των κτημάτων των ιερών Μονών του Άθω, και εις τάς έλληνικάς κρατικές άρχάς, αι όποϊαι δήθεν «διά καθαρώς έθνικιστικούς λόγους» προβαίνουν εις «διωγμόν» των μη Έλλήνων μοναχών και δεν έπιτρέπουν εις ούδένα εκτός των Έλλήνων να έγκατασταθή εις τον Άθω και να γίνη μοναχός. Ακολούθως ό καθηγητής Τσαγκώφ εκφράζει την γνώμη, ότι πρέπει τό ταχύτερον να συγκληθή μία πανορθόδοξος διάσκεψις προς εξέτασιν του προβλήματος αυτού και ύπόδειξιν μέτρων διά την άνόρθωσιν της ζωής του Άγίου Όρους. Εις τό τέλος δέ του άρθρου τονίζεται, ότι «Άθως θα άποβή εκ νέου φωτεινόν κέντρον της πανορθοδόξου ένότητος και καθολικότητος εν τη πίστει, τη θεία λατρεία και ζωή, άν έπιτραπή εις τους διαφόρων έθνοτήτων όρθοδόξους να μονάσουν εις τό Άγιον Όρος και να έχουσιν ιδικάς των μόνάς ή σκήτας και άν έπιτραπούν αι έπισκέψεις εις τον Άθω».

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Προσφάτως έωρτάσθη ή συμπλήρωσις πεντηκονταετίας άπό της ίδρύσεως του περιφήμου «μητρικού οίκου» διακομισσών «Χεβρών» (Diakonissen-Mutterhaus Hebron), όστις έχει την έδραν αυτού εν τω χωρίω Wehrda, όπερ εύρίσκειται πλησίον της πόλεως Marburg. Ως πληροφοροούμεθα εκ του επί τη εύκαιρία ταύτη έκδοθέντος βιβλίου «Der Tag wird es offenbaren—50 Jahre Diakonissen-Mutterhaus Hebron», ή άδελφότης αυτή άριθμεί περίπου 900 άφιερωμένες διακονίσσας, αίτινες εργάζονται εις νοσοκομεία, εις κλινικάς, εις αναρρωτήρια, εις την περίθαλψιν των πτωχών, εις βρεφοκομεία, εις νηπιαγωγεία, εις παιδικούς σταθμούς, εις όρφαντροφεεία, εις οικοκυρικές σχολάς, εις οίκοτροφεεία μαθητριών, εις σχολάς ραπτικής και χειροτεχνίας, εις οίκους περιθάλψεως νεανίδων, εις γηροκομεία, εις την ίεραποστολήν των σιδηροδρομικών σταθμών, εις τό έργον της διανομής δωρεάν θρησκευτικών φυλλαδίων, εις τάς ένορίας, εις τους συλλόγους ή τά συνέδρια των νεανίδων, εις τάς κατασκηνώσεις των παιδιών, εις τά κατηχητικά σχολεία, εις κύκλους μελέτης της Άγίας Γραφής, εις τό έργον της Έξωτερικής Ίεραποστολής (εν Κίνα, Ίαπωνία, Φορμόζα, Βραζιλία) κ.λ.π. Πάντες σχεδόν οι ίεραποστολικοί τομεις της εργασίας των συνδέονται στενάς προς την ένοριακήν ζωήν. Η άδελφότης αυτή, διευθυνόμενη υπό της «μητρός του οίκου» (Hausmutter) άδελφής Erna Eichler και υπό του «πατρός του οίκου» (Hausvater) ίερέως Theo Schnepel, άνήκει εις τον υπό του ίερέως Α. Haun διευθυνόμενον «Gemeinschafts-Diakonieverband».

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερὰ Μητρόπολις Θηβῶν καὶ Λεβαδείας.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Κουρούρων, ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικῆν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Λεβαδείᾳ τῇ 19 Ἰανουαρίου 1959

† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Δωρόθεος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ὑψηλάντου, ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικῆν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Λεβαδείᾳ τῇ 19 Ἰανουαρίου 1959

† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Δωρόθεος

Ἱερὰ Μητρόπολις Γυθείου-Οἰτύλου.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν ἐνοριῶν 1) Ἱ. Ναοῦ Μεταμορφώσεως Σωτῆρος Αἰγίων (Κουτουμοῦ) 2) Ἱ. Ναοῦ Προφήτου Ἥλιου Καρουβουνίου (Ἀράχωβα) τ.δ. Λεύκτρον καὶ 3) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Δροσοπηγῆς τ.δ. Καρουπόλεως καὶ ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικῆν αἴτησιν μετὰ τῶν κεκανονισμένων πιστοποιητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἐφημερίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ὡς ἄνω θέσεων.

Ἐν Γυθείῳ τῇ 15ῃ Ἰανουαρίου 1959

† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Φιλήμων

Ἱερὰ Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν Ἀποδογῶν τοῦ Ὁρθόδοξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου κλπ», τὸ ἀρθρον 28 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησ. Ἐκπαιδεύσεως» καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 83719 καὶ ἀπὸ 7-10-1946 Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν Ἐφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἁγίου Γεωργίου καὶ Ἁγίου Νικολάου τῶν Δουκιανῶν Καρουσάδων Κερκύρας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 48 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, ἵνα ἀνακηρυχθῶσι ὑποψήφιοι Ἐφημέριοι τῆς ἐν λόγῳ Ἐνορίας.

Περὶ σποτέρας πληροφορίας οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι πρὸς ἐρχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἡ παροῦσα κοινοποιηθῆτω μερίμνη τῶν οἰκείων Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων δι' ἀναγνώσεως ἐπ' Ἐκκλησίας καὶ θυροκολλησεως ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς καὶ δημοσιευθῆτω εἰς τὰ Περιοδικὰ «Ἐκκλησία» καὶ «Ἀγ. Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος».

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 13 Ἰανουαρίου 1959

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθόδιος

Ἱερὰ Μητρόπολις Πατρῶν

Στερουμένης τῆς ἐν Δροσιᾷ ἐνορίας Γεν. Θεοτόκου κανονικοῦ καὶ νομίμου Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ἐν τῷ Περιοδικῷ «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων τῶν

Ἐν Πάτραις τῇ 16ῃ Ἰανουαρίου 1959

† Ὁ Πατρῶν Κωνσταντῖνος

Ἱερὰ Μητρόπολις Κορινθίας.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ 2200/40 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ ἐφημερίων» Α.Ν., καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τοῦ Ἐφημερίου ἐν Χελιδονίῳ Ἱ. Ναοῦ Μετ. Σωτῆρος, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσι ὑποψήφιοι ἐφημέριοι τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Ναοῦ.

Ἐν Κορινθῳ τῇ 9ῃ Ἰανουαρίου 1959.

† Ὁ Κορινθίας Προκόπιος

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΝΤΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

† Ὁ Φωκίδος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

† Ὁ Λήμνου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήνυμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ἑλληνικὸν λαόν.

Σεβ. Μητροπολίτου Κρουτίτου καὶ Κολόμνας κ. Νικολάου, Ἡ Ῥωμαϊκὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ἡ Οἰκουμένη κίνησις.

Κ. Δ. Μουρατίδου, δ. Θ., Ἀπεδέχτο ὁ ἱερός Χρυσόστομος τὸ παπικὸν πρωτεῖον;

Ἀρχιμ. Προκοπίου Παπαθεοδώρου, Ἡ Ἐκκλησία ἐν ταῖς φυλακαῖς καὶ τοῖς ἀναμορφωτικοῖς καταστάμασι.

Παρατηρήσεων Στήλη.

Νεκρολογία.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερῶν.

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου: Οἶκον. Κων. Πλάτανιτης
Ἐψηλάντου 66, Ἁγία Βαρβάρα Αἰγάλεω.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰαοῦ 1.